

genç öncüler

Aylık Gençlik Dergisi • Eylül-Ekim 2006 • 25

ince buzun üstünde

SAKIN DURMA!

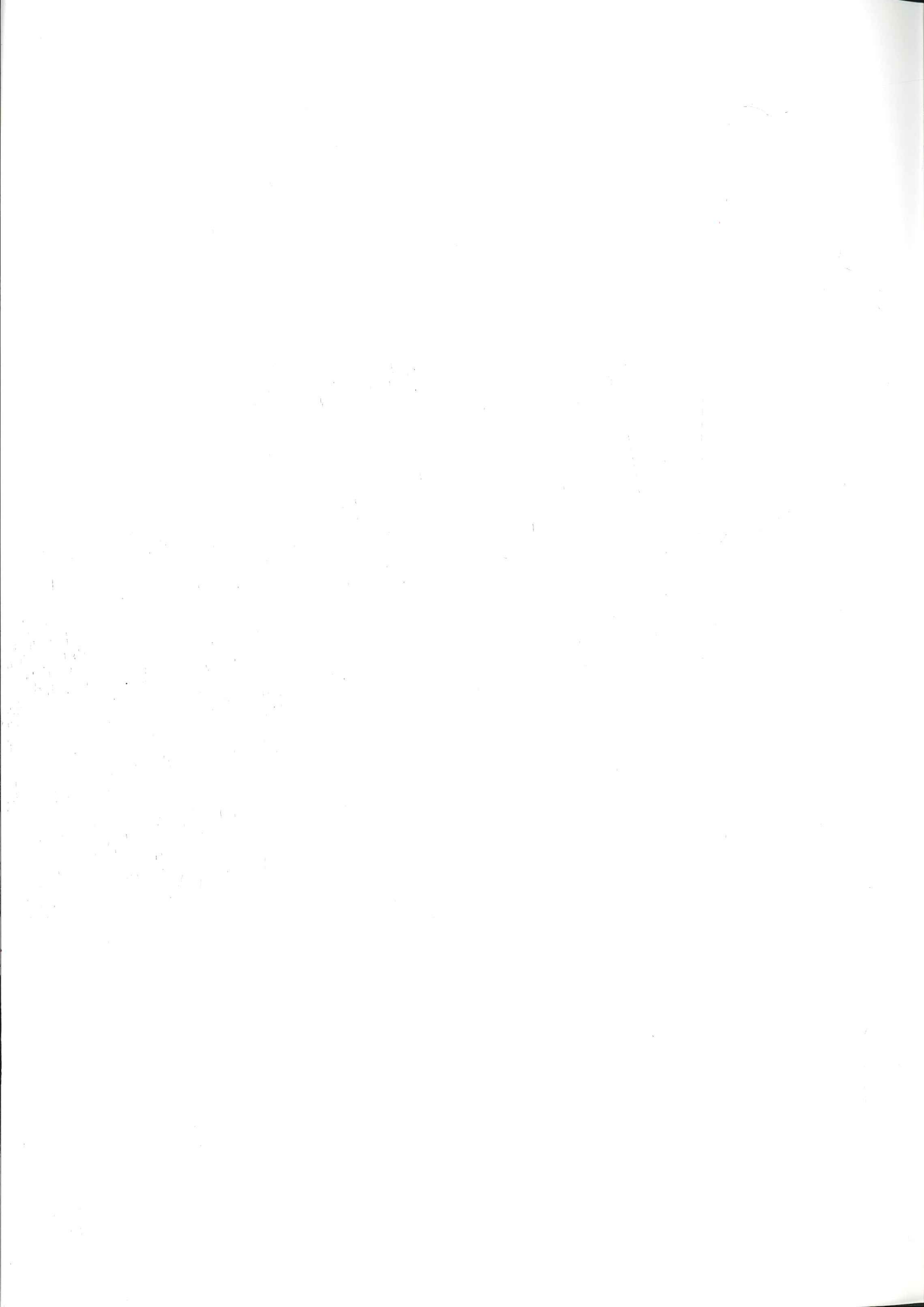
Lübnan'da
Zaferin
Mimarları

Sessiz Devrim
RAMAZAN

"Dua Kalbin Konuşmasıdır"
Senai Demirci ile Röportaj

Uysal Canavarınız TAZ

Ramazan'da Oruç Devrimleri

@ruç, "kaçmak" şeklinde anşılır mı hiç? Oysa hayatımıza, dünyamıza müdahalelerine baktıkça, Ramazan'ın yaptığı devrimleri görmek imkansızdır. Ramazan devrimler yapıyorsa hayatımızda oruç da kaçmayı değil durmayı, kötülüklerin önünde durmayı telkin etmeli değil midir?

Evet yine geldi Ramazan. Ama nostaljiler sunmak için değil, bu sefer hayatımızda devrimler yapmak için geldi. Ramazan Allah'ın yardımını daha fazla hissettiğimiz bir ay. Ve yeryüzünde zulme maruz kalan bütün Müslümanlar için şimdi O'nun yardımına daha da muhtacız.

Bir taraftan Ramazan'a kavuşmanın sevincini bir taraftan Amerika ve İsrail'e karşı Lübnan'da Hizbullah'ın zaferini yaşarken dergimizin ağırlıklı konularını da belirlemiş olduk aslında: Ramazan'da Oruç Devrimleri ve Lübnan'da Zaferin Mimarları...

Gençliği ait olduğu dünyadan koparıp kaygan bir zeminde patinaja sürükleyenlerin hoşlanmayacağı konulara girdik bu ay. Ve... Hoşlanacağınız hoşsohbet biriyle en güzel silahımızı kuşandık bu ay. Sayın Senai Demirci ile yaptığımız röportajda duayı kuşandık. "Dua, Kalbin Konuşmasıdır" diyor Sayın Senai Demirci. Dua ile büyüyen bir gençliği selamlarken.

Yeni sezona, Kur'an'ın vahyedilmeye başladığı ay olan Ramazan'a, bu umut ve heyecanla giriyoruz. Yürüyüşümüz devam ediyor... Gençlerin desteğiyle çıkan dergimiz yine karanlığa karşı umudu büyütme isteyecek genç kalemlerin katkılarını bekleyerek yürüyüşüne devam ediyor.

Yeryüzünde zulmün her türlüşününün yok olması temennisiyle,
Bütün İslam alemleri ve Genç Öncüler'in Ramazan Bayramı'nı
tebrik ediyoruz...

7

Terörün Zihniyeti

Elyesa Koytak

10

Ramazan; Sessiz Devrim

H. Hicret Tuna

Sahibi

Umrın Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Yazı İşleri Müdürü
Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu
Zafer Özdemir

Yayın Kurulu
Yunus Babacan, Elyesa Koytak, Murtaza Koçak, Recep Ergun, Abdullah Şanver, Hüseyin Buladı, M. Emin Polat.

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar
H. Hicret Tuna, Ahmet Kaleli, Malik Dursun, Faruk Urludağ, Ece Erdal, Zeynep Vatandaş, Selma Elmas, Mustafa Dirier, Zeynep Şahin, Ebru Cengiz, Ali Cingöz, Oya Mezarıcı.

Adres
Sofular Mah. Yeşil Tekke Sokak No: 4
Fatih-İstanbul
Tel: (0212) 532 51 76-631 13 85
Fax: 534 88 88

iletisim@genconculer.com
editor@genconculer.com

Grafik Tasarım: Tekin Öztürk
Baskı: Posta Basım

12

Dua Kalbin Konuşmasıdır

Senai Demirci ile Röportaj

16

Umutsuzluk Ölümdür

Zeynep Vatandaş

20

Lübnanda Zaferin Mimarları

Hizbullah ve Nasrallah

Mustafa Dirier

İnce Buzun Üstünde Sakın Durma!

Zafer Özdemir

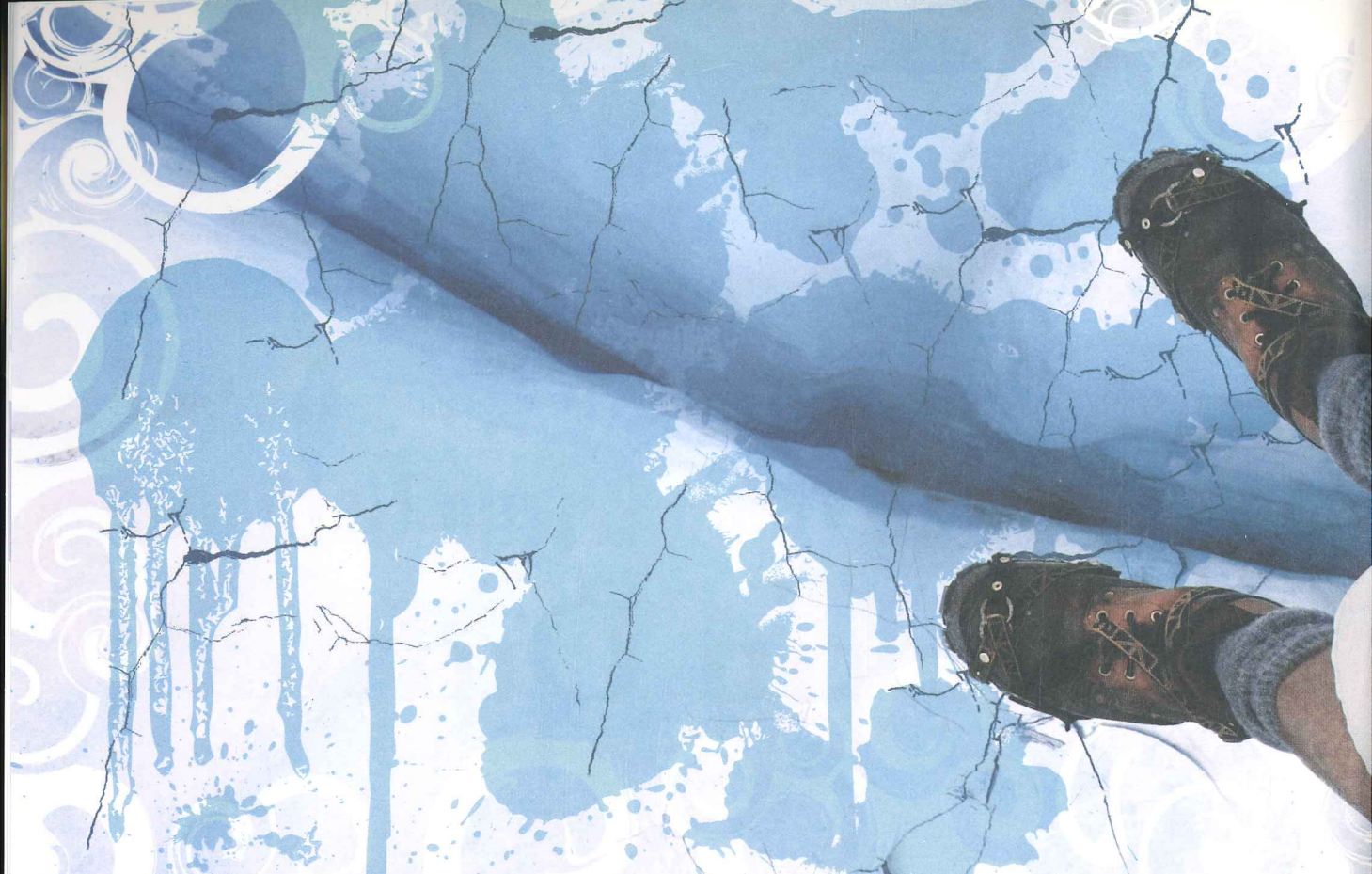
İnce bir buz pistinin üstündesin,
dengede kalmak için ne yaparsın?

Kişisel gelişim kursları, vücut geliştirme salonları, göz hastahaneleri,... Hepsi aynı korkunun giderilmesine yönelik bir kaynaktan hareket ediyor, aslında. Bu korkuların hepsi insanın dış görünüşüyle ilgili. İçindeki korkuyu yenmek için insanın dışıyla bu kadar uğraştığı bir çağ oldu mu acaba? Kendini alabildiğince özgürlüğüne ve bireyselleşmeye adayan insanın yaşadığı bu çatışma yoksa özgürlük ve bireyselleşme adına ortaya çıkan güvenlik problemlerinden mi kaynaklanıyor?

Neden bu kadar çok kişisel gelişim kursu, bu kadar vücut geliştirme salonu açılıyor? Ya göz hastahanelerinin bunca reklamına ne demeli?

Göz, görme organı ve göz hastaneleri de görme ile ilgili problemleri çözüyor olmalı, yoksa göz'ü öne çıkararak görünme ile ilgili problemleri değil. İşte bu noktada yukarda saydığımız, yaygınlık kazanan çoğu gelişim kurslarını –nasıl bir gelişimi öngördüğü apaçık- çağımızın kimlik sorunu ile birlikte düşünmeyi gerekli kılıyor. Ki ne zaman göz, görme için değil görünme için var kılınıyor orda basit bir reklam görüntüsünün olmadığı açıktır.

Öncelikle bireyselliği uğruna bütün gücünü harcayan insan ödenen bedellere çevresinde ve kendi hayatında şahit olunca kaçınılmaz olarak kendini bu problemlerden koruyacak sığınaklara, savunma araçlarına

yöneltiyor. İnsan, tek başına kalmanın, sevdiği, ailesindeki insanlardan uzaklaşmanın; artan hırsızlık, gasp ve ahlaki yozlaşma ile ilgisini kurdukça kendi eksikliğini giderecek, onu tehlikelerden koruyacak "gelişim" yollarına yöneltiyor. Çağımızda önerilen gelişim yollarının neredeyse tamamı insanın görüntüsüne, görünüşüne yönelik. Özellikle gözden kaçırılan bu gelişim yollarının neredeyse hiç birinin insanın niteliğine yönelik bir etkiyi barındırmadığı. İnsan özünü, kendini düzeltmediği, kendi durumunu değiştirmede müddetçe bu çatışmadan kurtulamayacaktır. Dünyada "kendini kurtarmak" için ne kadar kursa gitse, ne kadar becerisini geliştirse, imajını değiştirse bu onun yaşadığı çatışmayı azaltmayacaktır. Çünkü insan zaten kendi nefsinin istekleri ile fitratı, yaratılışı arasında kala kalmıştır bir kere. Onun için önce bu çatışmadan kurtulmak bunun için de zemini değiştirmek, sahayı, pisti değiştirmek gerekmektedir. Aslında bu durum kaygan bir zeminde dengesini sağlamaya çalışan insanın düşmemek için sürekli hareket halinde olmasından kaynaklanan bir problem. İnsan kendi yaratılışından, fitratın-

dan uzaklaşıp bireyselleşmeyi tercih ettiği anda bu kaygan buz pistinin üstünde buldu kendini. Artık dönüşü olmayan bir yolda olduğunu ve bu yolda dengenin ancak sürekli hareketlilikle yani sürekli gelişmek ve görüntüsünü değiştirmekle sağlanacağını fark ettiğinde iş işten geçmişti bile. Şimdi korkuyor, kaybetmekten, hayatı kaybetmekten ve başarısız olmaktan. İnsan ne geçmiş zamanla ilgileniyor ne bir gelecek... Onun tek düşündüğü, tek sayıkladığı; "neden ben?". Onun için "şimdi", "şu an" dengesini koruması önemli, bu mücadeleyi kaybetmemesi önemli. Onun için hiçbir mirasını devralmıyor, onun için sonrasını, ahiretini düşünmüyor. Geçmişten gelen değerlerinin aşınmasına da "şimdi" yi kutsallaştırması neden oluyor. Bu tercih edilen yolla ilgili bir problem aslında. Tarih boyunca tekrar edilse de insanın hata yapmaktan dönmediği yolla ilgili. Oysa insanlık bu filmi daha önce çok görmüştü... "Kendi"nden kopma, "kim"lik problemi yaşamamızın temel nedenlerinden yalnızca biri. Düşününce gündelik hayatımızın içinde yaşadığımız problemleri yansıtan o kadar işaret var ki.

SAVAŞIN ÇOCUKLARI

Güneşin Doğması Yakındır!..

Murtaza Koçak

"Sıcak, çok sıcak... çocukların ve kadınların cesetleri üzerinde sinekler geziniyor. Onlarca masum insan toprağın üzerinde cansız yatıyorlar. Adeta bir ölüm tarlası... suratlarına sıçrayan kan damlalarından ve hangi yönden geldiği belli olmayan kurşunların yaralarından çoğunun kim olduğu bile anlaşılamıyor. Ve ölüm çocukların yüzlerindeki masumiyeti her şeye rağmen kaybettiremiyor... Ve bir çocuk, kara gözlü küçük bir çocuk...Ölen annesinin cansız bedeninin yanında olan biteni seyrediyor. Hiçbir şeyden haberi yok, annesinin öldüğünden, bir daha hiç dönmeyeceğinden bile... Kafasında olan biteni anlamlandırmaya çalışıyor ve bunu başaramıyor. Nasıl başarısın ki daha ölümün bile ne demek olduğunu bilmeden en acı bir şekilde ölümle tanışmış...Belki de her şeyi bir

oyun sanıyordur? Ama hiç biri oyun değil, gerçeğin acı yüzü..." İşte "Vur Emri" isimli filmde bir sahne...Dünyayı özgürleştirmek adına gidip nasıl özgürlük dağıtıldığının ispatı... "Oysa her şey ne kadar da güzel olacaktı" İnsanların hayalleri vardı yarınlara dair... Güzel mutlu günler yaşayacaklardı oysa... Herkes artık savaşların olmayacağı, toplu katliamların olmayacağı günleri hayal ediyordu. Masmavi bir geleceğin rüyasını görüyorlardı. Maalesef bu rüya başlamadan son buldu. "İnsanlığın içinde yaşadığı bu günkü uluslar arası düzen, müreffeh bir yaşam yerine geçmişe göre daha çok katliamların, sürgünlerin, akıl mantık sınırlarını aşan insan hakları ihlallerinin işlendiği tahammül edilemez bir dünya sunuyor". İşte böyle bir dünyada yaşıyoruz ve bütün bu yaşananlara

rağmen bambaşka bir dünya hayal ediyoruz. Ve bu hayal uğruna çaba sarf ediyoruz. Masmavi rüyalarımız var bizim... Ve inanıyorum ki ümitler diri oldukça hayaller son bulmayacaktır...

Dünyamızı bu hale getirenler hiçbir zaman hayırla yad edilmeyeceklerdir. Roma, Haçlı ve Moğol katliamları lanetlenirken onların yerini günümüzde Amerika ve İsrail katliamları almış vaziyette. Ve çağımız bu katliamlara tüm çıplaklığı ile şahitlik ediyor. Ve bu kana susamış caniler katliamlara ve insanlık dışı uygulamalara dur diyecek Selahaddinleri (Genç Öncüleri) bekliyor...

Savaşlardan hiç şüphesiz en çok etkilenen ve zarar görenler çocuklardır. Mağdur edilen, öksüz ve yetim bırakılan günahsız çocuklar... Emzikleri ağzında öldürülen, annelerinin kucağında can veren mazlum çocuklar...Ölmeyi bilmeden ölen çocuklar...Daha oyuncağın ne olduğunu bilmeden misket bombalarıyla tanışan masum çocuklar...

Yıkılan ve harabeye dönen şehirler, havaya uçurulan köprüler. Ağzında emziğiyle ölümle tanıştırılan bebekler. Torak altında kalan insanlar. Sakat ve öksüz bırakılan çocuklar. Bütün bu manzalar insanlığından bir şey kaybetmemiş kişilerin vicdanlarını sıplatıyor. Kana'da Beyrut'ta ve Gazze'de yaşananlar hepimizi derinden sarsıyor. İnsanlık tüm bu yaşananlardan dolayı İsraili lanetliyor. Ve aradan biraz zaman geçince unutuyor herkes Gazze'yi de Kana'yı da Beyrut'u da...

Unutmamız doğal çünkü biz hiç savaş uçaklarının altında yaşamadık. Bombalar başımızın üzerindeyken güneşi selamlamadık. Ve biz ölüme hiç o kadar yakın olmadık. O nedenle hatırlamamız doğal. Hafızasız bedenler çağında yaşadığımızdan İsrail'in daha önce sergilediği katliamları çoktan unuttuk. Kardeşlerimizin acılarını hatırlamaz olduk.

Bu gün yaşananlar ne ilk ne de son. Eğer biz uyanmaz ve ayağa kalkmazsak daha çok ölümler göreceğiz. Daha çok katliamlar yaşayacağız. Daha çok bebek ölümlerine şahitlik edeceğiz.. 16-18 Eylül 1982 tarihleri arasında İsrail işgal devleti, sabra ve şatilla katliamlarında bir çok bebeği ve çocuğu kafalarını duvarlara vura vura öldürdü. Bazı bebeklerin vücutlarını bıçakla keserek ikiye ayırdı. Aynı şimdi olduğu gibi... Lübnan'da ve Filistin'de şimdi de aynı şeyler yaşanıyor... İsrail?e ve Amerika'ya niçin bebekleri, kadınları öldürüyorsunuz diye sorulduğunda "hamile kadınlar terörist doğuracak ve o çocuklar büyüyünce terörist olacak" cevabını veriyorlar. Bu zihniyete akıl ve mantık hayret ediyor. Tam bir soykırımcı zihniyet!

İşgal altında çocuk olmak kolay değil. Biz bilemeyeceğimiz hayallerin lanet olası bir bombayla son bulmasını. Biz bilmeyiz öksüz ve yetim kalmayı. Vicdanların sustuğu bir çağda yaşıyoruz. Bizler insanlığın vicdanı olarak yaşananlara dur demeliyiz. Ve tüm dünyaya sormalıyız Kana'da Beyrut'ta öldürülen o küçücük, daha konuşamayan çocuklar mı terörist yoksa insan öldürmekten zevk alan caniler mi? Ama onlar da bizim tanklarımıza öldürücü taşlar atıyorlar diye gülünç bir zihniyete sahip olanlar mı terörist?

Şüphesiz her yaşananın, her yapılanın hesabını tutan Bir'i var. Tüm bunları görüyor ve bir bir kaydediyor. "onlara yeryüzünde fesat çıkarmayın denildiğinde biz sadece ıslah edicileriz" diyenlerin sonu "yakıtı insanlar ve taşlar" olan cehennem inşallah. Güneşin doğması yakındır...

TERÖRÜN ZİHNİYETİ

Elyesa Koytak

Terörizm, onayladığımız kimselerin tatbik ettiği şiddettir” diyerek Batı, kendisine karşı olanı terör olarak tanımlarken, kendisinin faili olduğu şiddet eylemleri, katliamları değil terörden saymak, hatta teröre karşı insan hakları, demokrasi vb. değerleri savunma mücadelesi olarak haklı çıkartmaya çalışmaktadır.

Meşhur bir fabl vardır; kuzunun biri, akarsuda susuzluğunu giderirken bir kurda yem olur. Basit gibi görünür ama belgesellerde görülen; aslanın geyiği kendine yem etmesine benzemez bu çünkü işin içinde insan vardır, insana dair bir şeyler vardır. Kurt, öyle hemen kurbanının üzerine atlamaz, kuzuyu kendine yem etmeyi haklı gerekçelere oturtmayı amaçlar, kurbanını da buna inandırmaya çalışır. Kuzunun kardeşinin kendisine saldırdığını öne sürerek kuzuyu suçlu ve kendisine hesap vermeye mecbur hissettirmeyi ister. Kurt’un kendisinde gözü olduğunu baştan bilen ama bunu aklına getirmek istemeyerek kendini kandıran kuzu, hem kardeşi olmadığını söyleyip, hem de “bir kuzunun bir kurda saldırdığı nerede görülmüştür” deyip itiraz eder. Ama alttan alarak ve yalvar yakar bir şekilde sarf ettiği bu laflarını kurt dinlemez ve “kardeşin yapmadıysa başka bir kuzu yapmıştır, hepiniz aynısınız” der ve kuzuyu yer...

11 Eylül’den sonra uluslararası siyasetin demirbaş konu başlıklarından olan “terör” sözlükte; “sürekli ve sistemli şiddet hareketleri, cinayet vb. faaliyetlerle korku uyandırma yıldırma, dehşete düşürme” şeklinde açıklanmakta.¹ Bugün Müslümanların bu tür terimlere anlam verirken kendi anlayış ve değer süzgeçlerinden geçirmeleri gerekir. Küresel sistemin

Ben hedef olarak bilhassa Kyoto'yu istiyordum; zira dediğim gibi bir atom bombasının etkileri üzerinde eksiksiz bilgiye sahip olmamız için yeterince büyük bir alandı. Bu bakımdan Hiroşima o kadar tatmin edici değildi.

Bir ABD Generali

iplerini elinde tutmak isteyen Batı'nın, ticaret kurumlarının ve propaganda bakanlığı görevini üstlenen medyanın, kendisini menfaatlerinden edecek bir şekilde sistemine uygun bir çark olmayı "terör" kelimesiyle itham etmesi, kendi sistemini haklı çıkarmak için karşındakini suçlaması bu terimin göreceli bir anlam taşıdığını gösterir: "Terörizm, onaylamadığımız kimselelerin tatbik ettiği şiddettir".² Yani Batı, kendisine karşı olanı terör olarak tanımlarken, kendisinin faili olduğu şiddet eylemleri, katliamları değil terörden saymak, hatta teröre karşı insan hakları, demokrasi vb. değerleri savunma mücadelesi olarak haklı çıkarmaya çalışmaktadır.

Kurdun, kuzuyu yemek için yalanlarla kendi yapacağını meşru göstermesi gibi.

Gerçek şudur ki ABD, "terörü destekleyen ülkeler" listesi hazırlayıp bunu sistemine karşı duran ülkelere siyasi bir baskı aracı olarak dünya kamuoyuna kabul ettirir. Sonra dış politika menfaatleri

doğrultusunda sık sık bu listeleri güncelleştirir. ABD, terör terimini küresel ticari ve siyasi amaçları doğrultusunda sistematik biçimde kullanırken, -kendi yasalarında "resmi terör" tanımına giren hem gizli ve açıktan yaptığı katliamları, darbeleri, işkenceleri, operasyonları, 2.Dünya Savaşı'ndan sonra 27 ülkeyi bombalamasını (Çin 1945-46, Kore 1950-53, Çin 1950-53, Guatemala 1954, Endonezya 1958, Küba 1959-60, Guatemala 1960, Kongo 1964, Peru 1965, Laos 1964-73, Vietnam 1961-73, Kamboçya 1969-70, Guatemala 1967-69, Grenada 1983, Lübnan 1984, Libya 1986, El Salvador 1980'ler, Nikaragua 1980'ler, Panama 1989, Irak 1991, Sudan 1998, Yugoslavya 1999, Afganistan 2001)³ yani kendi terörünü gözden kaçırmayı hem de dünya kamuoyunu yanına almayı amaçlar. Bunu kendi dost bildikleri için de uygular; 50 yıldır binlerce katliama, ambargoya imza atan İsrail'in yaptığını, toprağını savunan insanlara karşı "terörle

mücadele" olarak tanır. Kurduğu ideolojik hegemonya sayesinde hem ABD'nin yaptıkları dünyada terör olarak adlandırılmaz hem de ABD'ye karşı çıkanlar terörist damgası yerler. Vietnam savaşında 400 bin kişinin ölmesine, 500 bin çocuğun sakat doğmasına neden olan kimyasal bombaları gözünü kırpmadan kullanmasından dolayı sorgulanmaması, hesap vermemesi ilk akla gelen örneklerdir.

Burada Batı'nın 20. yüzyılda işlediği sayısız soykırım, işkence, velhasıl tüm zulüm eylemlerinin ayrıntısına inerek yalnızca duygulara hitap etmek ve zaten insanlığın yüz karası olduğu bilinen Batı'nın "esfelesafilin" ("aşağıların aşağısı") halini tekrar ispat etmek yerine Batı'yı bu noktaya sürükleyen nedeni anlamak gerekir.

Rönesans'la birlikte Batı'da yükselen değer olan "hümanizm", dine ve vahye karşı insan aklının rekabet etme cüreti olması bir yana, insanın değerli olduğunu ve insanca muamele görmesi gerektiğini savunur⁴. Ama hangi insanın? Batı'nın hümanizmi yalnızca Batılılar için geçerlidir, Batılı'nın insanlığa layık olduğunu iddia eder, Batılı insanı evrenin merkezine yerleştirerek onda her şeye hükmetme hakkını görür ki bu onu emperyalizme götürür. Batı'ya göre Çin ve Hint medeniyetleri ilkel, İslam ve Müslümanlar ilkel, Afrikalılar, Kızılderililer ilkel-

dir⁵. Batılı için Batılı olmayan, bir nesnedir, eşyadır, bu yüzden Batılı olmayan insan üzerinde hakkı olduğunu, onu köleleştirmeye ve "medenileştirmeye" hakkı olduğunu söyler. Yüzyıllardır dünyanın dört bir yanında sömürgeler, koloniler kurduran bu zihniyet Batı'ya bugün de hâkimdir. 2. Dünya Savaşı'nda, Hiroşima'da ve Nagazaki'de yüz binlerce insanı katleden bombalar, Batı'nın nükleer biliminde bir deney uğrunadır; **"Ben hedef olarak bilhassa Kyoto'yu istiyordum; zira dediğim gibi bir atom bombasının etkileri üzerinde eksiksiz bilgiye sahip olmamız için yeterince büyük bir alandı. Bu bakımdan Hiroşima o kadar tatmin edici değildi."**⁶ Amerikan generaline bunları söyleten, Nazilerin'in de aynı hümanist eğitimden geçerek sahip oldukları zihniyetten başka bir şey değil. Batı'nın, hangi vasıtalarla hangi kaynaklardan yola çıkarak elde ettiği tekniği karşısında sarhoş olmuş bizim kör hayalperestler de bu hümanizm yalanına kapılıp dört elle sarılmaktadırlar. Demek ki ne kadar korkunç ve acımasızca katliamlar sergilerse sergilesin Batılı adam medeni, ne kadar insani ve ahlaki davranışlar sergilerse sergilesin Doğulu veya yerli mutlaka barbar rolünü üstlenmiştir.⁷ Romalı, işgal ettiği ülkelerin halklarına barbar diyordu; İngiliz, İspanyol ve Portekizli

kaşifler kolonileştirdikleri bölgelerin halklarına ilkel diyordu; ABD bugün küresel sisteminde menfaatlerine ters düşen, kendisine boyun eğmeyen halklara terörist diyor. Yani; Batı emperyalizminin sömürgeleştirdiği, sömürgeleştirmek istediği insanlara karşı tutumu, O'nun hümanist zihniyeti ile beraber ele alınmalıdır. Müslümanlar için, Batı emperyalizmini ekonomik sebeplere, petrole bağlayarak açıklamak basittir, ancak ekonomik sebeplerin de temelini oluşturan hümanist zihniyeti kendi değerlerinin süzgecinde sorgulayarak Batı'yı okumalıdır.

Dipnotlar

1 Temel Büyük Türkçe Sözlük, Mehmet Doğan, Pınar Yay.

2 Brian Whitaker "The Definition of Terrorism" adlı eserinden aktaran Mesut Kardeşhan, Terörün Efendileri, Pınar Yayınları, 2003, s.24.

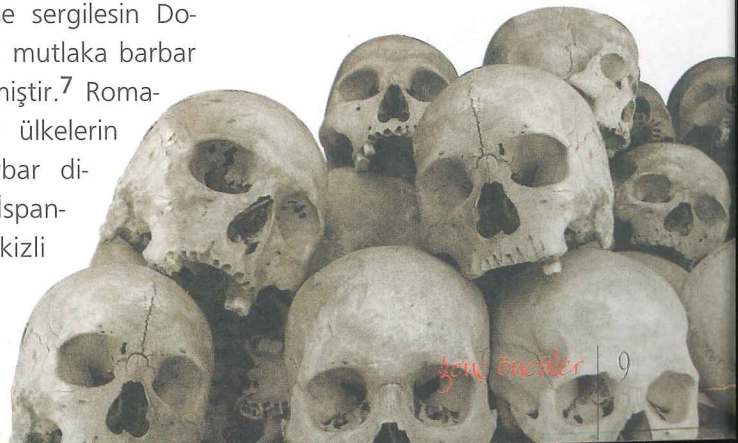
3 Mesut Kardeşhan, Terörün Efendileri, Pınar Yayınları, s.100.

4 Rasim Özdenören, Kafa Karıştıran Kelimeler, İnsan Yayınları, İstanbul 1987, s.38-39.

5 Rasim Özdenören, a.g.e. s.42.

6 Ramsey Clark, "The Fire This Time" adlı eserinden aktaran Mesut Kardeşhan, Terörün Efendileri, s.54.

7 Mesut Kardeşhan, Terörün Efendileri, Pınar Yayınları, s.236.

Ramazan Sessiz Devrim

H.Hicret Tuna

Bir kıpırtı var gökyüzünde, yeryüzünde... Bir kıpırtı, dağlarda, nehirlerde, şehirlerde, evlerde...

Ve bir kıpırtı mü'min yüreklerde...

Gökyüzü ışıltılı, süslenmiş en kutlu emanetini teslim etmek için yeryüzüne... Ve yeryüzü kabule hazır, ağırlamak ve yine teslim etmek için emaneti sahibine...

Dağlar taşıyaması da bu ağır yükü, taşıyanları saklamışlar derinliklerinde.

Ve günlerden Ramazan olmuş...

Dağlardan bir dağ, en güzel inzale şahit olmuş...

...

Yüzyıllar sonra...

İşte yine bir Ramazan...

Sessizce ama gümbür gümbür geliyor...

Devrimler yapıyor, kendine açık yüreklerde...

Bütün bir senenin yorgunluğunu, günahını, kirini alıp gidiyor...

Bağlanıyor şeytanlar en sıkı zincirlerle şehri Ramazanda.

Ve daha bir bağlanıyor mü'minler en yakîn imanlarıyla Rahman'a...

Sanki yeni, daha yepyeni inmiş gibi okuyorlar Kur'an'ı...

Ve sanki aradan hiç yüzyıllar geçmemiş gibi dinliyorlar Resulullah'ı...

Kirlenen çağda bir umut oluyor Ramazan...

Koca bir umut; yürekleri ferahlatan...

On bir ayın dopingini taşıyor saatlerinde...

Ve bin aydan daha hayırlısını saklıyor gecelerinde...

Sabrı öğretiyor, dayanmayı, direnmeyi öğretiyor mü'minlere...

Allah için aç kalmanın zevkini tattırıyor saim ve saimelere...

Ve küçük bir provasını yaşıyorlar insanlar imtihanının...

Dünya; Oruç tutulan zaman. Ahiret; İftar.

Oruç ateşe karşı bir perde, müstahkem bir kaledir

Ahmet Kaleli

İnsan harika bir varlıktır. Onda bütün zıtlar birleşmiştir. Bedenle ruh, madde ile mana gibi. İnsanın yaşayabilmesi için bedenin ruha boyun eğmesi gerekir. Bunun için de bedeni biraz kısıtlamak gerekir; Kısıtlamayla anlatmak istediğim şey yeme-içmeden kesmek, cinsel isteklerde kendini frenlemek, harama bakmamak, dile yani konuşulanlara dikkat etmek...

Gerçekten organlarının tamamını oruca iştirak ettirmeyi başaramayan kimse, şeklen oruç tutmuşsa da, orucun özünü yakalayamamış demektir. Hz. Peygamber'in "Nice oruç tutanlar vardır ki, oruçtan onlara kalan sadece açlık ve susuzluktur." sözü de bu gerçeği vurgular.

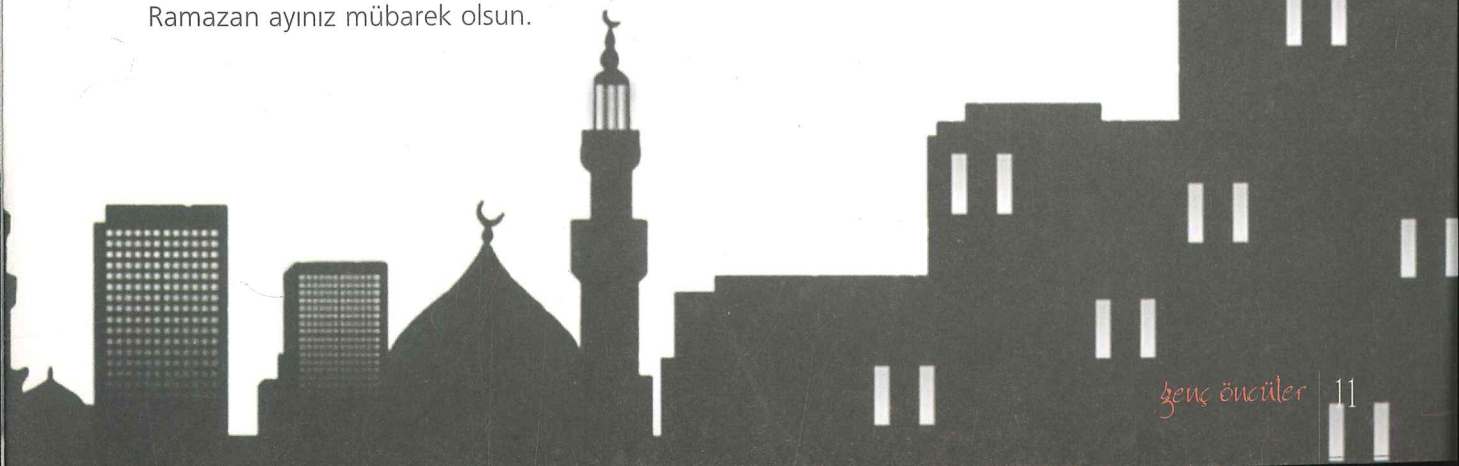
Bütün organlarıyla oruç tutan kimse daha dikkatli ve daha ahlâklı olacaktır. Hatta kendisine sataşanlara bile "Ben oruçluyum" diyerek uymayacaktır. Böyle bir davranış Peygamber efendimizin tavsiyesidir. Ramazan aylarında asayiş probleminin azalmasında bu inanışın rolü vardır. İstanbul emniyetinin verdiği bilgiye göre, 1998 senesi yılbaşının Ramazana rastlaması sebebiyle, o geceki trafik kazaları ve asayiş olayları geçmiş yıllara kıyasla çok daha az sayıda olmuştur.

Üç nevi oruç vardır. Ruhun orucu, aşırı ihtiraslardan uzak bulunmak ve kanaat sahibi olmaktır. Aklın orucu, heva ve heveslere aykırı hareket etmektir. Nefsin orucu yeme içme ve harama karşı tutucu olmaktır.

Peygamberimizin: "Oruç sabrın yarısıdır." ve "Sabır imanın yarısıdır." hadis-i şerifleriyle orucun, imanın dörtte biri olduğu sabit olmuştur.

Hz. Ebu Hüreyre (ra) anlatıyor: "Resulullah (aleyhissalatu vesselâm) buyurdular ki: "Ademoğlunun her ameli katlanır. Zira Cenab-ı Hakk'ın bu husustaki sünneti şudur: Hayır ameller en az on misliyle yazılır, bu yedi yüz misline kadar çıkar." "Oruç bu kaleden hariçtir. Çünkü o sırf benim içindir, ben de onu (dilediğim gibi) mükâfatlandıracağım. Kulum benim için şehvetini, yiyeceğini terk etti."

Böylelikle orucun faziletlerini anlatmaya çalıştım biraz. Bir hadis-i şerifle bitireyim; "Oruçlu için iki sevinç vardır: Biri, orucu açtığı zamanki sevincidir; diğeri de Rabbine kavuştuğu zamanki sevincidir. Oruçlunun ağzından çıkan koku (halûf), Allah indinde misk kokusundan daha hoştur."Allah bizleri layıkıyla oruç tutanlardan nail eylesin. Ramazan ayınız mübarek olsun.

“Dua Kalbin Konuşmasıdır”

Senai Demirci ile röportaj

Murtaza Koçak, Malik Dursun, Faruk Urludağ

İçtenliği, güler yüzü, hüznü konuşuran kelimeleri ile ayrıntıları yakalayabilen samimiyetini ekranlarda, kitaplarında görüyorduk Sayın Senai Demirci'nin. Genç Öncüler dergisinin sayfalarında da aynı sıcaklığı bizlere yaşatan Senai Demirci ile yaptığımız röportajımızı ilgiyle okuyacağınızı umuyoruz.

“Dua kalbin Allah’la konuşmasıdır” diyorsunuz. Bu sözü açar mısınız?

Senai Demirci: Bu söz hiç kolay bir söz değil. Sözlerin hep söylenmesi kolay olmuştur. Ama sözlerin yaşanması ve yerine getirilmesi zor olmuştur. Bu da söylemesi kolay sözlerden. Dua insanın biraz kendi kendini eşelemesi demektir. Rabbiyle muhatap olan bilir ki en ince fısıltılarına ciddiyle bakan, en olur olmadık dinleyen ve hiç kimsenin güç yetiremeyeceği ihtiyaçlarını gören biri var. Ve ona muhatap olur. Yani Rabbinin “Semî” (İşiten) ismini hep dilinin dibinde, Rabbinin “rahman” ismini hep dizinin dibinde bilir. Konuşurken ona konuştuğunu bildiği için başka hiç kimseye konuşmadığı kadar içten konuşur. Kendini eşeler. Baş-

kasına konuştuğu zaman onun işitmesi de sınırlıdır, kudreti de sınırlıdır. Seni ayıplama ihtimali de vardır. Bütün bunlar bizi kalbimize taşımaktan alıkoyar. İçtenliği başkasıyla sağlayamayız. Maske takmak durumundayız. Kendimize sınır koymak durumundayız. Kalbe inmez söz bu yüzden. Onun için Rabbimiz diyor ki; “Ben kendinize sakladığınızı da bilirim kendinizden sakladığınızı da bilirim”. Dikkat, o kadar sırlarımız vardır ki kendimizden bile saklarız. Bu kadar bizi bilen biriyle konuştuğumuz zaman, başkasıyla aramıza çizdiğimiz sınırlar ortadan kalkar, maskeler düşer, yapmacıklar erir. Bu yüzden dua kişinin dilini kalbine gömmesi anlamına da gelir. Eğer dua dilden kalbe düşmüyorsa, kiminle konuştuğumuzun farkında değiliz

demektir. Ya da unutmuşuz demektir kimle konuştuğumuz. Bu yüzden dua kadar açık iletişimli başka bir şey yoktur. Çünkü seni sınırsız anlayan birine konuşuyorsun. O zaman konuşma kalbin konuşması olur. Ve insan yalnızlığının da tek ve nihai çözümüdür dua...

"Bana dua olmayan bir şey söyleyin"

Duayı yaşam şekli haline getirebilir miyiz? Ya da duayı yaşamak diye bir tabir kullanabilir miyiz?

S.Demirci: Zaten biz ne yapıyoruz ki o dua değil. Bana dua olmayan bir şey söyleyin. Şu sözümüz, şu eylemimiz dua değildir diyemeyiz. İnsanın yapıp ettiği her şey duadır. Dua istemektir. Biz her an bir şey istiyoruz. Mesela ağzımı açıp dudaklarımı birbirine değdirmekle ben, bedenimin sahibi olan Rabbinden bir şey istiyorum. Konuştur beni diyorum. Konuşarak da beni anlaşıyor diyorum. En somut en nedenselci eylemimiz bile bizi sebepten sonuca götürdüğü için duadır. Dua klasik anlamda ellerimizi açıp da yaptığımız şey değildir.

Siz kitaplarınızda da çokça bahsediyorsunuz mutluluktan. İnsanların mutlu olmasında duanın işlevi nedir?

S.Demirci: İnsan her zaman kendine bir referans arıyor. Yani bizim varlık alanımız sürekli referanslarla çevrilidir. Kendini yanlış yere konuşturmuşsan, sahte rabbe dua ediyorsan mutsuzsun demektir.

İnsan mutlaka bir şeye kuldur. Yani kul olmazsa olmaz. En kötü ihtimalle kendine kul olursun. Kendini ilah yaparsın. Madem ki kul olacaksın mükemmel olan alemlerin Rabbine kul ol! Mutluluğun sırrı da burada zaten. Bazen hata ediyoruz, pişman oluyoruz, utanıyoruz hatamızı itiraf etmekten içerdeki sızıyı da Allah dua kabul ediyor. Dolayısıyla mutlu olmak isteyen dua etmeli ve mutluluk için geçerli olan fiili duaları da yapmalıdır. Dua bir kavlidir bir de fiilidir.

O sözü biraz açar mısınız? Dua etmekle her kapı açılır mı? Dua edin Allah bize yar-

"Eğer dua dilden kalbe düşmüyorsa, kiminle konuştuğumuzun farkında değiliz demektir. Ya da unutmuşuz demektir kimle konuştuğumuz. Bu yüzden dua kadar açık iletişimli başka bir şey yoktur. Çünkü seni sınırsız anlayan birine konuşuyorsun. O zaman konuşma kalbin konuşması olur. Ve insan yalnızlığının da tek ve nihai çözümüdür dua..."

dım eder anlayışı ne kadar doğru? Yani kavli duanın fiili duasız anlamı nedir?

S.Demirci: Allah her şeyin sahibidir. Sadece elini açıp dua edenleri işitiyor da değil. Sadece onların dualarına cevap veriyor da değil. Sınava çalışmak duadır. Kelimenin çıplak anlamıyla istemektir. Ya rabbi ben bu sınavı kazanmak istiyorum demektir. Bu çalışmaya fiili dua diyoruz. Öbürünü taçlandırır. Biri olmadan diğeri olmaz ve biri birinin yerini tutmaz. Birini birinin yerine koyduğunuzda kainatı böleriz.

Günümüz modern insanına bu anlattıklarınızı iletmek zor olsa gerek. Bunu başarmak için ne yapmalıyız?

S.Demirci: Dinin kendisi estetik zaten. Sen yeter ki o estetiği perdeleme. Ne diyorlar dinimiz temizliğe önem verir. Böyle bir cümle de yanlış zaten. Dinimiz temizliğe önem verir diye bir şey yok. Din hayatımızın bir

part time alanı değildir. Din senin her şeyindir. Ben temizliğe önem veririm çünkü ben müslümanım demen gerekirken, dinimiz de temizliğe önem veriyor dediğin zaman dini hayatın belli bir yerine itmiş, kakmış olursun onun için yeni bir dil ve söylem getirmemiz gerekiyor. Yeni bir dil getirirken de dilsizleştirilen bir gençlikle karşı karşıyayız. Hiç olmazsa dilsiz olmayanlara dini takdim etmemiz gerekiyor. Dini cebimize sokma hakkımız yok. Biz sokuyoruz. Biz dindarız siz değilsiniz diyoruz. O yüzden kalpleri kırıyoruz. Topluca kırıyoruz. Kalplere giden bir söyleme şekli bulmamız gerekiyor.

Ramazanda da dua önemli. Ramazanda duanın farkı nedir?

S.Demirci: Ramazanın farklılığı, ramazan dışına da farklılık getirmek içindir. Ramazan on bir ayın sultanıdır. Sultan sadece kendi kendine mi sultanlık eder? Demek ki on bir ayın da

ramazan olması gerekiyor. Ramazanı öyle anlıyoruz. Ramazan özel bir ay diyoruz ama ramazandaki deneyimi, tecrübeyi diğer on bir aya taşıyamıyoruz. Bu sorun, çok ciddi bir sorun. Yani dini Ramazana, bulunduğu ana hapsetmememiz gerekiyor. Ramazanın ruhunun diğer aylara yayılması gerekiyor. Bizim en büyük sorunumuz, rabbimizle bireysel ilişkimizi yatay ilişkilere taşıyamıyoruz. Mesela maun suresinde diyor ki; "dini inkar edeni gördünüz mü?" diyor. Yetimi itip kalkan var ya o işte diyor. Yetime, mis-kine, fakir fukaraya yemek vermeyendir diyor dini inkar eden. Yazıklar olsun namazlarında gafil olanlara diyor. Demek ki namazını kılabilirsin, rabbinle tek başına. Ama namaz kılan bir insan olarak yatay düzlemde de sorumlulukların var. Yetimi görmen, şefkat etmen gerekiyor. Fakir fukaraya kol kanat germe gerekiyor.

UÇURTMAYI VURMAYIN!

Ece Erdal

Uçurtmayı vurmayın,
Küçük birkaç el henüz dokunmadı ona,
Vurmayın ufuklarda o kalsın
Uçurtma olmasa o minik
o kadar derin bakmayacak ufuklara
Bırakın ufuklar onun olsun
Bırakın! Gelecekte yerlere gömülmesin bakışları
Uçurtmayı vurmayın
Daha yeni kanatlandı o!
Gökyüzünde ilerlesin ağır ağır
Ona dokunmamış birkaç el var hala
Birkaç çocuk dokunmadı ona
O çocukların boyunlarını bükmeyin
Bırakın, gökyüzüne onlar da baksın
Bırakın, hayallerini onlar da yüzdürsün semada!
Bırakın...Bırakın ve gidin!
"Mermileriniz sizin olsun
Gökyüzü bizlerin
Ecel sizde kalsın
Yaşama umudu bizim olsun".
Diyor çocuklar

Ufuklarını toza dumana katmayın
Uçurtmayı vurmayın!
"Bizim umutlarımız var
Bizim geleceğimiz var!" diyor çocuklar
Bu çocukların elleri daha çok uçurtma tutmak
istiyor
Onun elleri kara değildi.
Siz kirlettiniz minik parmaklarını!
Onun gözleri bu kadar nemli hiç olmamıştı
Siz bulandırdınız onun bakışlarını
Onun çaresizliği bu kadar değildi
Siz onu çaresiz yaptınız
O hiç bu kadar yalnız hissetmemişti kendini
Siz ondan çok şey çaldınız!
Bir uçurtması kaldı
Üç beş çocuk kaldı ölmemiş, bu şehirde.
Bırakın ve gidin
Uçurtmalarını vurmadan
Bir çocuğu daha vurmadan
Artık hiç kimsenin ağlamaması için
Yeter artık! Allah aşkına gidin!

Umutsuzluk Ölümdür

Zeynep Vatandaş

“Ne gülüyorsun, anlattığım senin hikâyen!”

Korkudan ve acıdan yumduğum gözlerimi yavaşça açtım. Gördüklerim karşısında tekrar kapamak zorunda kaldım. Yere çömeldim. Bir yandan bildiğim tüm duaları olanca hızla okuyor, bir yandan da “*Bu bir rüya olmalı! Bu bir rüya olmalı! Hatta kâbus!*” diyordum. Ama yaşadıklarımın hepsi gerçektir, rüya filan değildi. Bunda en küçük kuşukum yoktu. Ayağa kalkıp, gözlerimi korkarak tekrar açtım. Etrafım içi ateş dolu çukurlarla doluydu. Sonu yoktu sanki buranın, uçsuz bucaksız bir yeri. Boynumun gerildiğini hissettim. Boynumda bir ağırlık vardı. Neydi o? Boynuma asılan ağırlığın ne olduğunu anlamak için elimle göğsümü yokediğimde, bir kutunun boynuma asılı olduğunu fark ettim. Çıkarmak istedim, ama vazgeçtim. Nedendir bilmem onun boynumda durması gerektiğini düşündüm. Gözüm çok uzaktaki bir yere takıldı. Bu kadar çukurun arasında orda ufak bir yeşillik ve tam ortasında da küçük bir ağaç duruyordu. “*En iyisi oraya gitmek.*” diye düşündüm ve bütün gücümle çukurlara düşmeden o tarafa doğru koşmaya başladım. Derin çukurların ve içlerinden yükselen ateşlerin arasında koşmak çok zordu. Ama oraya gitmeliydim. Ne var ki ben ona doğru koştukça o benden uzaklaşıyor gibiydi. Bir yandan boynuma asılı kutuyu tutuyor, bir yandan da çukurlara düşmeden ve içlerinden çıkan ateşte yanmadan koşmaya çalışıyordum. Ağlamaya başladım. Burası neresiydi? Buraya nasıl gelmişim? Ben buradan nasıl çıkacaktım? Ne olmuştu bana? Yoksa aklımı mı kaybediyordum? Çukurlardan çıkan ateşlerin sıcak havası bedenimi yalıyor ve dayanılmaz bir acı veriyordu. Bir anda o yeşil adacığın durduğunu fark ettim. İçimi bir umut dalgası sardı. Daha da hızla koşmaya başladım. Ve, ve, ve

işte az kalmıştı. Artık gittikçe yaklaşıyordum oraya. Yaklaştığımı görmek bana daha fazla güç veriyor ve daha hızlı koşmaya çalışıyordum. Ve sonunda vardım. Tam bir adım uzayımdaydı, ama çok küçüktü bu yeşil alan, küçücüktü. Kalan son bir adımımı da atıp, küçük ağacın dibine oturdum. Biraz rahatlamış gibiydim. Fakat rahatlamam uzun sürmedi. Beynime saplanan soru tüm benliğimi kuşattı. Buradan nasıl çıkacaktım? Soruyu derin bir umutsuzluk takip etti. Buradan asla çıkamayacağımı düşündüm. Yüzümü avuçlarımın arasına koyup hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım. Bir soru beynimin en ücra köşelerinde bile yankılanmaya devam ediyordu: Nerdeydim ben? Ve birden bir ses duydum. İçime bir nebze serinlik veren bir ses tonuyla "Ağlama, birazdan kurtulacaksın" diyordu. Kafamı kaldırıp etrafa baktım, kimse yoktu. Yine sadece ben vardım. Başımı çevirip olmayan gölgesine sığınmaya çalıştığım küçük ağaca baktığımda tüm yapraklarının adeta bana doğru dalgalandığını gördüm. "Acaba benden başka kimse var mı ki burada?" dedim. Sorumu bitirmiştik ki, o sesi tekrar işittim. Ama bu sefer içime serinlik veren tonu değişmişti. "Hayır burada senden başka kimse yok, olamaz da." dedi. Bana cevap verdiğini anlayınca, beynimi zonklatan bütün soruları sormaya başladım. "Ben nereydim? Buraya neden geldim? Kim getirdi? Buradan nasıl kurtulacağım? Boynumdaki bu kutu da ne?" Adeta nefes almadan bir çırpıda sorduğum soru yağmuru bitince o sesi

yine insana rahatlık veren bir tonda işittim. "Sen bir yolculuk yaptın. Burası senin kalbin. Etrafındaki bu içi ateş dolu çukurlar senin hayat yolculuğundaki hataların, günahların. Bu çukurları kapatmak, ateşi söndürmek elindeyken yapmadın. Üstelik bunu yapmak hiç de zor değildi. Sadece pişman olup tövbe etmen ve günahlarını bir daha kendilerine yakınlık dahi hissetmeden terk etmen yetiyordu. Ama yapmadın. Üstelik her seferinde içi ateş dolu yeni bir çukur açmaya devam ettin. Her yeni günde ateşi biraz daha körükledin. Bu gidişte buralar sadece ateşle dolacak. Bana gelince, bende senin kalbinde yeşermiş olan imanımın. Ama gördüğün gibi sadece bir fidanım, küçük bir fidan. Kocaman bir ağaçta olabilirdim, unutma!" O anda fark ettim ses o küçük ağaçtan geliyordu. Şaşkınlığım bir kat daha arttı. Şaşkınlığımı yeni sorular takip etti. Ben şimdi kalbimin içinde miydim? Bu kadar çok günah mı işlemiştim? Ayağa kalkıp yanımda duran içi ateş dolu çukurlara dikkatlice baktım ve "Evet" dedim. "Evet! Bu çukurlar hiç de yabancı değil. Hatırlıyorum hepsini. Hepsi de gerçekten işlediğim günahlar." Ne kadar da çok günah işlemişim. Böylesine içi günahlarla dolu bir kalbin sahibinin kurtuluşu olabilir miydi? Afedilebilir miydi? "Hayır!" dedim. "Böylesine ateş çukuruna düşmüş birinin mutlu sonu olamaz! Ne kadar çırpınsam da nafile, yandım ben!" Kendimi suçlamaya başladım. "Tüm bunları şu an içinde yanıp tutuştuğun pişmanlık ateşine düşmene sebep olan gü-

nahları işlemeden önce düşünecektin. Son pişmanlık neye yarar? " Görünmeyen bir el elimi tuttu ve boynuma götürdü. Ellerim tir tir titriyordu. Kutuyu açtım. Kutu açılır açılmaz etrafına ışık saçtı. Ellerimi yavaşça uzattım ve içerideki nurla kaplı şeyi aldım. Birden fark ettim, bu Kur-an-ı Kerim'di. Heyecandan ne diyeceğimi şaşırılmışım. Hemen yere çömeldim ve titreyen ellerimle ilk sayfasını açarak okumaya başladım; "*Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla...*" Okudukça ağlıyordum, ağladıkça yaptığım hataların daha çok farkına varıyordum. Daha önce defalarca onu okumuştum ama hiç biri beni bu kadar etkilememişti. Sanki ilk defa okuyordum. Galiba saatlerce okudum. Çünkü durup baktığımda Kur-an'ı nerdeyse yarılacak üzere olduğumu gördüm. Çok susamış birisinin suya doyamadığı gibi, ben de onu okumaya doyamıyorum, zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden okumaya devam ediyordum. Çünkü farkında olduğum ve olmadığım bütün sorularımın cevaplarını tek tek buluyordum onda. Önceki okuyuşlarımın hepsi sanki hiç yaşanmamış gibiydi. O zaman fark ettim ki önceden sadece okumuş olmak için okumuşum da akıl kapılarımı açıp onun ne dediğini hiç düşünmemiş, onun sesini akıl kulağıyla hiç işitmemişim. Gizli ve açık sorularıma cevaplar aldıkça hayatı ne kadar boş şeylerle uğraşarak yaşadığımı fark etmeye başladım. Şimdi o bir zamanlar büyük bir arzulla yaptıklarımın hangisi bana yardım edebilirdi?

Hangisi beni kurtarabilirdi buradan? Kendimi geçici tutkuların rüzgârına ne kadar da kaptırılmışım! Hiç sorgulamadan sadece rüzgârla birlikte savrulmuşum. Ama şimdi gerçeklerin farkındaydım. Fark ettim ki, karanlıklar içindeki hayat okyanusunda yol almaya çalışan bir gemi gibiydim. Karanlıkları yara yara ilerliyordum. Yolumuysa iman feneri aydınlatıyordu artık. Birden ağlayarak secdeye kapandım. Saatlerce af dilenmesi gerekenden af diledim. Gidebileceğim tek kapı oydu çünkü. Defalarca tövbe ettim. Artık ağlamaktan yorulmuşum. Yavaşça doğrulup etrafıma baktığımda olanlara inanamadım. Ateşler sönmeye, çukurlar kapanmaya başlamıştı. Başımı çevirip baktığımda o küçük ağacın büyümeye başladığını gördüm. Anladım ki tövbelerim kabul edilmişti. Ne de çabuk kabul edilmişti. Günahlara batmış olan ben affedilmişim. Ağaca baktığımda daha bir güzelleştiğini gördüm. O sesi yine duydum. "*Unutma ki Rabbin sonsuz kerem sahibidir. O affedicilerin en affedicisidir, tövbeleri kabul edendir. O muhakkak ki sonsuz merhamet sahibidir. İçten yapılan her duaya karşılık verir*" diyordu. Tekrar secdeye kapandım. Bu sefer ki şükür secdesiydi; teşekkür secdesiydi. Birden etrafımda tanıdık sesler yankılanmaya başladı. Tanıdık sesler. Ezan sesiydi bu... Gözlerimi açtığımda yatağımda ter içinde yattığımı ve sabah ezanının okunduğunu fark ettim...

ÇOK MU ZOR!

Selma Elmas

@nce evlerimize girdiler. O kadar da zor olmadı evlerimize girmeleri. Bunun için ne anahtarlarının olması gerekiyordu ne de kapıyı çalmaları. Ariel çamaşır makinelerimize, coca cola midemize, malbora cebimize, sana tavamıza vb... çoktan girmişti bile.

Derken bu zincir gittikçe büyüdü ve biz farkında olmadan Batılı yaşam tarzı çoktan vazgeçilmezimiz haline geldi. Ayakta uyumaya (uyutulmaya) alıştık neticede: 'Müslüman kardeşinin derdiyle dertlenen "bir toplumken" 'Bana dokunmayan yılan bin yaşasın' düsturuyla hareket etmeye başladık. Sevmeyi, paylaşmayı ve adeta canımızdan bir parça olan müslüman kardeşlerimizi unutan bir toplum haline geldik.

Biz tasasız, kaygısız bir şekilde rahat yataklarımızda mışıl mışıl uyurken müslüman kardeşlerimizin, insanlık dışı işkencelere maruz kaldıklarını rüyalarımızda görmeye tenezzül kalem yerine neden sapan olduğunu?

Özgürlük diye bağıran insanların, özgürlük getirme adına dünyanın dört bir yanında müslümanları katletmelerine daha ne kadar televizyon başında lanetler yağdıracağız? Ya da kurşun edemedik. O kadar ki, gecele-

ri yavrularımızı ninniyle uyuturken, vahşice katledilen küçücük çocukların bomba sesleriyle uyduğunu (uyuyamadığını) unuttuk. Ve acaba biz gençler hiç merak ettik mi? Filistinli akranlarımızın ellerinde kurşuna dizilmiş bir bebeğin gazetedeki içler acısı fotoğrafı içimizi daha ne kadar acıtacak? Ve dahası bu lanetler ve acımlar daha ne kadar bir iki damla göz yaşıyla geçtirilecek?

Biliyorum ki ne bu soruların sonu gelir, ne de bunlara tatmin edilecek cevap verilir. Ama şunu da biliyorum ve hayal ediyorum ki... Bu savaş bitecek...Sokaklarını bombaların ve mermilerin kirlettiği dünya tēnzilenecek, gözlerinde baba hasreti ve gözyaşı olan çocuklar ellerinde kır çiçekleri annelerine 'kocaman bir gülümsemeyle' sarılacak. Ve anneler ... çocuklarına besteledikleri en güzel ninniye söyleyecekler gecenin sakin sessizliğinde. Ve her kötülüğü örten gece sıcak bir yorgan gibi örtecek harabe kentleri.

Gençler (akranlarım, kardeşlerim) güneşin doğuşuyla yepyeni bir güne uyanacaklar ve artık ellerinde sapan yerine kalem taşıyacaklar. Gayeleri sapan taşının hedefine ulaşip ulaşmadığı değil, kalemlerin ne yazdığı olacak. Bir yağmur yağacak sağanak sağanak dünyaya ve bütün kirleri alıp temizleyecek bizi ve bahar gelecek yeniden. Yeniden yeşereceğiz.

Bu umutlar ve hayaller uğruna bir savaşı bitirmek çok mu zor? Sevmek, paylaşmak, umut etmek, inanmak çok mu?

Lübnan'da Zaferin Mimarları

Hizbullah ve Nasrallah

Mustafa Dirier

Kökleri 1960 yılında güney Lübnan'a gelen İranlı Molla Musa Sadr tarafından kurulan 'Emel Hareketi'ne dayanan Hizbullah, Güney Lübnan'daki fakir halkın sesi olmuş ve onların haklarını savunmuştur.

Hizbullah 1982'de İsrail'in Lübnan'ı işgaliyle ortaya çıkan aslında tüm Müslümanların onurlu sesidir.

Hizbullah'ın İsrail'e direnişi hakkın batıla karşı savaşıdır. Bu direniş öylesine Hakk'a bağlıdır ki nitekim 2000 yılının Temmuz ayında İsrail işgal altında tuttuğu Lübnan topraklarını terk etmek zorunda kalmıştır. Peki neydi İsrail'i, o güçlü, yenilmez, kitle imha silahlarıyla ün yapan İsrail'i Lübnan sınırlarından dışarı atan? Bunu anlamak pek güç olmasa gerek. Hizbullah yalnızca Allah'tan korktu, yalnızca ona itaat etti ve Allah da onlara şerefli bir şekilde direnmeyi ve davalarında muzaffer olmayı nasip etti. Hizbullah sadece düşman ordularını sınır dışı etmekle kalmayarak halka yönelik araştırma, sağlık, sosyal

“Sizin dostunuz ancak Allah, onun resulü, rüku edenler olarak namaz kılan ve zekatı veren mü'minlerdir. Kim Allah'ı, onun resulünü ve iman edenleri dost edinirse, hiç şüphe yok ki galip gelecek olan hizbullah (Allah'ın taraftarları) tır”

(El-Maide Suresi 55-56)

yardımlaşma ve medya alanında kurum ve kuruluşlarıyla başta tüm Lübnan halkının genelde ise tüm Müslümanların sevgisini kazanmıştır. (İmdat Komitesi: Savaş gazisi halkın sorunlarına çare bulmak için, Şehitler Sosyal Organizasyonu: Direnişte şehit düşen mücahidlerin ailelerine bakmak için, El-Menar Tv: Hizbullah tarafından uydu yayını yapan tv kanalı, Yaralılar Kurumu: Direnişte yaralanan direnişçilere yardım için, En-nur radyosu vs...)

Ümmetçilik anlayışından sapmayan Hizbullah yalnızca Lübnan'a değil İsrail işgali altındaki Filistin'e de askeri, maddi ve manevi yardımlarını yaparak kimsenin karşısına geçme cesareti gösteremediği İsrail'in karşısında dimdik duruşunu korumuştur.

Bununla birlikte genelde tüm dünya Müslümanları tarafından yasal bir direniş örgütü olarak kabul edilen Hizbullah yalnızca ABD, Kanada, İsrail ve Avusturalya tarafından terörist ilan edilmiştir.

Hizbullah 12 Temmuz 2006 tarihinde daha önce de uyardığı üzere iki İsrail askerini kaçırmış

bunu bahane eden İsrail güney Lübnan'ı haritadan silecek şekilde bombalamıştır. Ve şaşırtıcı olan İsrail'in hedefidir. Hedef yalnızca ve yalnızca sivillerdir. Peki neden? İsrail ve yandaşlarının amacı gün gibi ortadadır, Lübnan halkını katlederek kendilerine vaat edildiğini zannettikleri Ortadoğu topraklarına yerleşmektir. İşte esas terörizm budur. Ama karşılarında yine Hizbullah vardır ve Allah'ın izniyle İsrail Lübnan'dan BM kararıyla(!) çıkmak zorunda kaldı.

Hizbullah'ın şu anki lideri Hasan Nasrallah tüm Lübnan halkı tarafından sevilen ve sayılan bir kişiliğe sahip. Hasan Nasrallah Lübnan'daki Şii, Sünni, Hıristiyan ve Dürziler tarafından takdir edilmekte ve sevilmektedir. Nasrallah'ın başarılı politikaları tüm Lübnan'a birleştirici bir etki bırakmıştır.

Nasrallah'ın savurgan davranmayarak tüm harcamalarını Lübnan halkı ve savaş için yapması onun takdir edilmesi için başka bir sebep. Örneğin; Beyrut da gecekondu mahallesi olan El-dahiyye'de yaşlı ve fakir bir kadına dikiş makinesi hediye edilmesi ve kadıncağızın ürettiği eşyaları Hizbullah tarafından satın alınacağı sözü Hizbullah'ın merhametini ortaya seriyor. Ayrıca güney Lübnan'da evleri yıkılan ailelerin geçimi her ay Hizbullah'ın gönderdiği maaşlar sağlıyor.

Sıra sömürgeci düzeni rahatsız eden sorularda:

- 1) Fransa 1932'ye kadar sömürdüğü Lübnan'dan çekildiğinden beri neden Lübnan'da nüfus sayımı yapılmıyor?
- 2) Neden İsrail her savaş çıkardığında PKK terörü patlak veriyor?
- 3) Rusya; Çeçenistan, Azerbaycan, Türkmenistan'a musallat, İsrail; Filistin, Lübnan, Suriye ve İran'a musallat, ABD ise Nepal, Kazakistan, Afganistan, Pakistan ve İran'a musallat. Sıradaki kim? Bize birşey olmaz diyenler haritaya baksın?

Adını yazmak bu beyaz sayfalara

Senin memleketini hiç görmedim. O çok sevdiğin evinizi, bahçenizi, bahçenizdeki zeytin ağacını, dallarından ablanın saçına taşlar yapan anneni de oturup konuşacak vaktimiz olmadı hiç. Ben aradaki mesafeyi bahane edip durdum sana, sen yürümeyi öğrenip de bir türlü gelemedin buralara. Bir adım daha, bir adım daha derken; tökezledin, düşüverdin biricik annenin kucağına. Adını bilemesem de kardeş gibi bildim ben seni, kardeşim gibi yazıyorum işte sana.

Seni ilk gördüğümde, üzerinde pijamaların vardı; gözlerinde ise her sabahki mahmurluğun. Bu sabah farklı bir sabahtı sanki. Güneş bugün başka doğmuştu sizin şehrinize. Ben de böyle bir karşılaşma olsun istemezdim aslında. Seni bir abla şefkatiyle kucaklamayı, cıvı cıvı sesini duymayı inan ben de arzuladım durdum.

Hayâlimde senin ve diğer kardeşlerimin gülümseyen bir resmi asılıydı hep. Öyle ya; biz, hepimiz kardeşтик. Halbuki sen, bendeki resmin aksine biraz kırgın, biraz yorgundun bu sefer.

Televizyonlar, senin memleketine sabahın uğramadığını söylüyor. Gazetede sık sık seni koyuyorlar manşetlere, en nadide köşelerine. Duvarlara asılmış afişleri, senin resmin süslüyor. Ben resmine bakıyorum uzun uzun. Sol yanımdaki yara kanamaya başlıyor. Tutup kaldırmışlar seni, göklerden bir elin uzanıp da götürüvermesini beklercesine. Arkanda hayretten açık kalmış ağızlar; şaşkın, donakalmış bakışlar. Ellerin iki yana düşmüş öylece duruyorsun. Bu dünyadaki hiçbir nişana denk olmayan emziğin var göğsünde. Sen gülümsedikçe parıldayan tenin, solgun bir yüz bırakıp kaçırılmış uzaklara. Seni bu halde görmenin acısı, gelip oturuyor yüreğimin baş köşesine. Bütün günahsız bebekler diziliyor bir anda karşıma. Benden hesap sorarcasına derin derin bakıp gidiyorlar yanımdan, bir gün görüşmek üzere...

Ne de çok değişivermişsin bir anda? Annenin bin bir gayretle yıkayıp taradığı saçların, tertemiz pijamaların toza toprağa karışmış; gözlerin kapalı. Seni kar beyazı kundaklara saran annen ne der böyle görünce? Üzülür mü bu hâli-

ne yoksa her zamanki gibi yanağına bir öpücük kondurup yine pırl pırl mı yapar seni? Sahi, annen nerelerde; haberin var mı senin?

Sadece bir iki kelime konuşabilen dilin, iki dudağının arasından bana bakıyor hü-zünle. Haksızlıklara susan yüreğimi perme perişan ediyor. Ne bir ses ne bir soluk var sende. Bu korkutan sessizlikle o kadar çok şey söylüyorsun ki seni unutan kardeşlerine... Benim belli belirsiz atan kalbime inat, durmuş yüreciğin. Mücadeleyi kazandığından eminsin sen. Gideceğin diyarı gösterip seni heyecanlandırıyor meleklerin. Sendeyse muzaffer komutanların ağırlığı var. Bizden büyüsun sen, geçirdiğimiz uzun senelere, çift rakamlı yaşlarımıza rağmen. Yaşadığın bu bir gecede nasıl da öğreniverdin değil mi dünyayı ve seni onun uğruna satanları? Sen, bir karıncayı bile incitmeye kıyamazken; seni, evini ve sevdiklerini toprağa gömebilecek kadar yüreksizlerin varlığını unutmuşsun.

Bir resim çizdim geçenlerde. İçine seni, beni, herkesi yerleştirdim. Gerçek bir fotoğraf oldu sanki. Bütün dünyanın başı önünde, sen de lâıyk olduğun o yüce yerde. Herkes çok yakıştı yerine bu resimde.

Senin gidişinden sonra iyice yaşlandı bu dünya. Seninle birkaç yaşına daha girdi çünkü. Olmayan saçlarına ak düştü birkaç gecede. İyice kırıştı her geçen gün kirletilen teni. Hayranları, iki notanın arasında eğlenip duruyorlar seni unutup. Onların türkülerinde ne sen ne de aynı kaderi paylaştığın kardeşlerin var. Senin gibi sadece verecek bir canı olanlarsa ötelere saklıyor rüyalarını.

Hep seni konuşuyoruz burada. Seni anlatıyorum yaşlıtlarına. Adını sordukları zaman susuyorum bir süre, sonra "Ne önemi

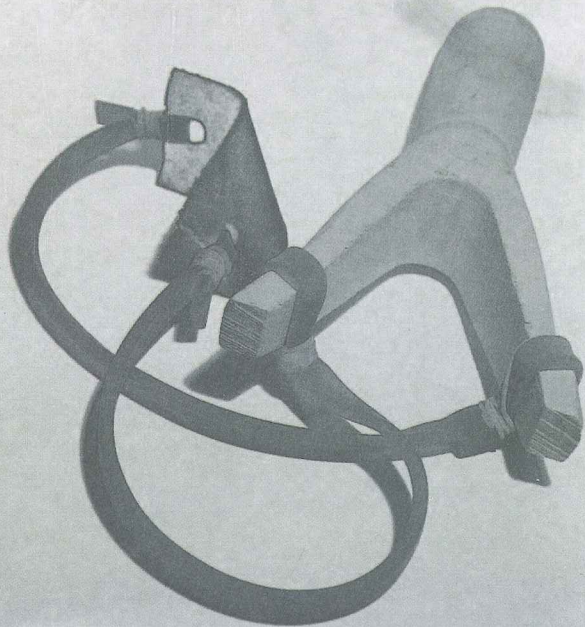

var ki... Ali, Ahmet ya da Mehmet... Belki Ayşe, Fatma. Bizim gibi, bizden biri işte. Ama şimdi çok uzaklarda. Mavi emziği, şeref madalyası timsali, hem orada hem burada..." diyorum.

Uzaktan annene seslenirken hissediyorum seni;

*"Ölmedim anne ben ölmedim
Öyle büyük bir sessizlik oldu ki
Sesten kuş gibi ardımda kaldı dünya
Sakin üzülme anne acımadım inan ki
Sana benzeyen meleklerin ellerinde
Hiç bitmeyecek kadar gök ekmeği"(*)*

(*) Mustafa Ruhi ŞİRİN

Vuslat Arefesi Uzlet Ertesi

Ebru Cengiz

Gözlerimi kapatmaya hasret günlerimin kaçincısında olduğunu bilmeden, güç bela dala bildiğim tavşan uykusundan çarpınarak uyanır uyanmaz; alnımda boncuk boncuk biriken ter damllarına aldırmadan yanı başımdaki sehpaye uzanıyorum. Kağıtla kalem, dolunay beyazlığının şehrin rengarenk ışıklarına karışmış fonunda buluşmuşken; ruhumdan şu satırlar dökülüyor: 'Ölüm, bir kan damlası sessizliğinde yaklaşıyor nefes nefes. Ensekökümde hissediyorum Azrail'in soluğunu. Yutamıyorum tükürüğümü. Gözlerim kapalı. İçime çektiğim yalnızlığın kesif tadı, öylesine fütursuzca yankılanıyor ki ruhumun, itiraflardan yorulmuş ıpıs-

sız koridorlarında, üşüyorum, tek başıma... Ellerim bağlı, kapatamıyorum kalbimde açılmış yaraları. Ve ben utanıyorum kör karanlıkta eli kolu bağlı olmaktan, zapt edilmeme engel olamamaktan. Kendi terimde boğuluyorum. Ellerim ve gözlerim bağlı bu hücrede; üşüyor, titriyor ve korkuyorum. Ensemde Azrail'in soluğu...

Nefes nefese karaladığım satırlardan ürkererek geri çekiliyorum. Başımı yastığa koyup, sakinleşmeye çalışsam da nafiye.

Gözbebeklerimde yüzleşme seansları...

Kelimeleri uc uca ekleyip yaşıyorum hayatı. Bembeyaz teslim edilmiş hayat sayfası karalamalarla, düzeltmelerle dolu. Eciş bücüş yazı karakterleriyle döşenmiş en itinalı paragraflar. Hızla dönen dünyada sabitlemeye, kaybetmemeye çabalıyorum, özenle yerleştirdiğim kelimeleri. Baş döndürücü hengâmede muhafaza etmeye çalışıyorum paramparça cümlelerimi.

Fildişi kulelerde dertleşecek birini aramaya koyuluyorum.

Dizlerine kapanıp; hıçkırığa hıçkırığa ağlayabileceğim, parmak uçlarımda yuvalanmış kimse-nin bilmediği gerçekleri paylaşabileceğim birini. Yüreğimi görmekten korkmayacak birini...

Bîçare feryatlarımın sessiz akisleri; kağıda ve kaleme yansıyor, bumerang misâli dönerken kulaklarıma; çıldırmamak için sarkıyorum o bin bir zorlukla tırmandığım kuleden.

Kırık dökük, eskimiş kelimelerle, tarumar cümlelerle, enkaz paragraflarla dolmuş, doldurulmuş bir sahifeyi taşımanın ne kadar yorucu olduğunu bilir misin? Kalbinin tam üzerinde taşırsın o sayfayı. Öyle ki ağır gelir bazen taşıyamaz, yığılırsın sözcük mezarlığına, en karmaşık sözlüklerinle...

Gecenin içinde akıp giden renkli ışıklardan bir cevap dilensem de, eli boş dönüyorum Hint sokaklarında avuç açanlar gibi... Ne bir yanıt, ne bir teselli revâ görüyor gece bana. Ve haykırışlarım dolunaya çarpıp aksediyor yüzüme. Yanaklarına süzülen damlların görül-

mesinden korkup tekrar kaçıyorum uzlethâneme.

Yine aynı kalem, aynı kâğıt, aynı karanlık ve yine aynı yalnızlık.

Sonra aramaya başlıyorum; cümlelerimi nihayete erdirecek noktayı. Peşine düşüyorum uzletten çıkıp. Bulmalı, bulmalı ve sonlandırmalıyım kelimelere mihlanmış azapları. Yazdıkça uzayan, uzadıkça canıma kast eden cümleleri. Ne zaman ki onlar sonlanacak; işte o lahzâda huzura ereceğim.

Bir vakitler, uzadıkça hayat veren kalem sohbetleri artık ömrümden çalmaya başladı. Nefret ediyorum bu kasvetli yalnızlık buhranlarından. Labirentlerde yol aramaktan, ıssız adada gemi beklemekten yorduldum. Uzletin tahammül edilemez hoyratlığı sarsıyor ruhumu.

Bir gece, hani şu baykuşun âdemle yer değiştirdiği zamanların birinde fırlıyorum sokağa. İpini koparmış bir köpekten farksızım. Koşuyor, koşuyorum şehrin ışıklarına. O karanlık ışıklarda, vıcık vıcık aydınlanan cazibeli, gösterişli kalabalığın arasında kaybolmaya çalışıyorum. İnsanlık yerine ağlayan algılarımı törpülemek, insanlığın yaptıklarından insanlık adına utanan kalbimi durdurmak, yok olmak, tuz-

buz olmak istiyorum. Adım adım erimek, santim santim silinmek istiyorum bu şehrin caddelerinden. Girdiğim hayatlardan çıkmak, adımın kazındığı hafızalarda hatırlanmamak mümkün mü?

Yılların yorgunluğuyla yaşanan ıslak, rutubetten şişmiş ama kurak topraklardan daha çatlak ruhumu o an için, küçük bir kız çocuğu saflığına bürüyor ve yalvarıyorum şehre; 'Kaybet beni ey kalpsiz dünya'. 'Olmaz' diyor bir diktatör sertliğinde. 'Sen, bu buraya ait değilsin. Arkana bakmadan git. Lut'un karısını hatırla'. Lut'un karısı geliyor aklıma. Azap bekleyen beldeden uzaklaşırken; bakmıştı kocasının bütün ikazlarına rağmen ve o an taş olmuştu. Azap görmekle gelmişti Lut'un karısına. Görmekle ve dönmekle.

O saniye kapatıyorum gözlerimi. Görmemeliyim, ıslık ıslık aydınlıklarda işlenen karanlık günahları. Gözlerim kapalı, güçlülle kalkıyorum dizlerimin üzerinden. Ve yine koşmaya başlıyorum. Bu defa yalnızlığım. Bu defa daha hızlı. Saçlarım kendi süratimden dalgalanırken; el yordamıyla

çıkiyorum, zalimin âlim kabul edildiği, masumiyetin çocukluk fotoğraflarına hapsedildiği, temizliğin ırzına geçildiği dünyadan. Nefes nefese ulaşıyorum ruhuma. Başım önde, utanç, mahcup, pişman... Af diliyorum uzletimden; 'Cahilliğimi bağışlar mısınız?'. Ve bir kapı açılıyor sonsuzluk okyanusuna. Koşar adım giriyorum içeri. Kapıyı örtüp, kilit üstüne kilit vuruyorum. Çıkmamak, çıkmamak için.

Telaşla buluyorum, dağınıklık arasından kâğıt kalemi. İssız adada son lokmasını tüketmiş ölümü beklerken; yaklaşan bir gemi gören naçardan farksız sevincim.

Gecenin karanlığı aydınlatırken kâğıdı; yazıyor yazıyor yazıyorum. Kalemimi, kulaklarımın kalbime süzülen ilâhi çağrının feyz membainâ batırarak...

(...) Bu, kim olduğumdur

Oya Mezarıcı

Ben...Yorgun akşamlara dost bir yorgunlukla, kurşuna vurulmuş hayallerini bekleyen bekiçi... Ben...Hayata, bombanın ucundan gülümseyen çocuktan, kendi kurşunlanmış hayallerine dair sabrı öğrenen aciz... Ben...

Bana düşen hüznü yüklenip sırtıma, kentin karmaşık caddelerinde gittiği yöne doğru, kimin zaman hüznün verdiği aksaklıkla, kimi zaman hüznün anlamıyla yürüyen seyyah...Buğusuna "sevgi" ve "sabır" yazdığım pencerelerden -hayatı yeniden tanıyabilmek adına belki de- bakmak. İçimde kopan fırtınaları sabrın gölgesiyle dindirmeye çalışsan beşer...

Ben...Heybemdeki umut kırıntılarıyla yürüyen yolcu...İlerlerken heybem deliniyor, içindekiler geçtiğim yollara dökülüyor ve hiçbir yolcu da bana ait olanları toplayıp getirmiyor. İşte bundandır heybemi yüreğimde taşımam ve altından ellerime sıkı sıkıya tutmam. Hiçbir deliğe geçit vermemek adına...Umut, tam da bitti denilen yerde ellerimi semaya kaldırdığımda yüreğimin kırırdadığını hissedebiliyorsam, "ben..." diyorum, en şanslı kullardan...Kim olduğumu soruyorsan "ben" im aslında.

Ben: Hiçbir düşüncenin, hiçbir dış etkenin "ben" i müebbet hapse mahkum edemediği bir

öz...Bekçiliğimle, seyyahlığımle, acizliğimle, ben...Beşer yani, eşref-i mahlukat olarak yaratılan ve dış dünyanın sahip olamadığı, olmam gereken öz...

İşte işin burasına öz demişken, beşer demişken, kim olduğumun, tüm sıfatları tek çatıda birleşiyor. O da ; "Ben üç noktayım..." Birinci noktada doğdum, ikinci noktada yaşıyorum ve son noktamın konulacağı anı bekliyorum. Üç noktamın tabiatıma verdikleriyle cümlelerim yarıda kalıyor çoğu zaman. Üç noktamın üzerime lüt-fettiği atıfla suskunum, seslerin kulaklarımı yırtarcasına çıktığı ortamlarda. Konuşmam pek bir işe yaramıyor çünkü. Ben de üç noktayla sınırlıyorum işin içinden. Belki basite kaçıyorum ama işte bazen de kaçmalara doyamıyor ruhum. Kim olduğumu üç nokta daha iyi anlatıyor sanki. Sıcaktan çok bunaldığımda, o minik karakterlerin gölgesi ne de serin geliyor.

Üç nokta benim vesselam... Doğdum (.), yaşıyorum (..), son anı bekliyorum. (..(.))

Son damlada düşünce hayat sayfalarım, noktalarım tamamlanmış olacak ve ben ondan sonra başlayacağım cümlenin sonuna koyacağım noktalama işaretini merak ediyorum...

Ben:..(.)

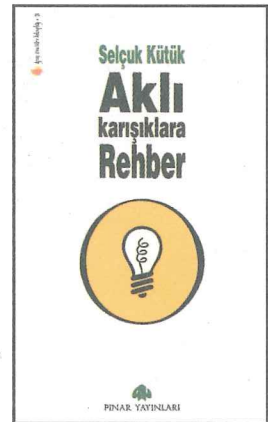
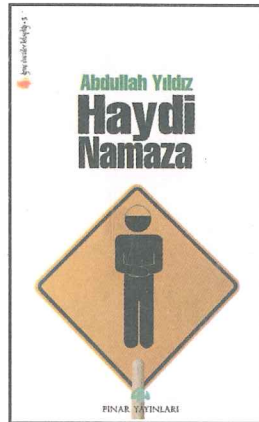
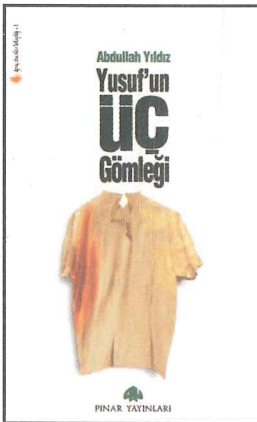
Yahudilik ve Siyonizm Tarihi

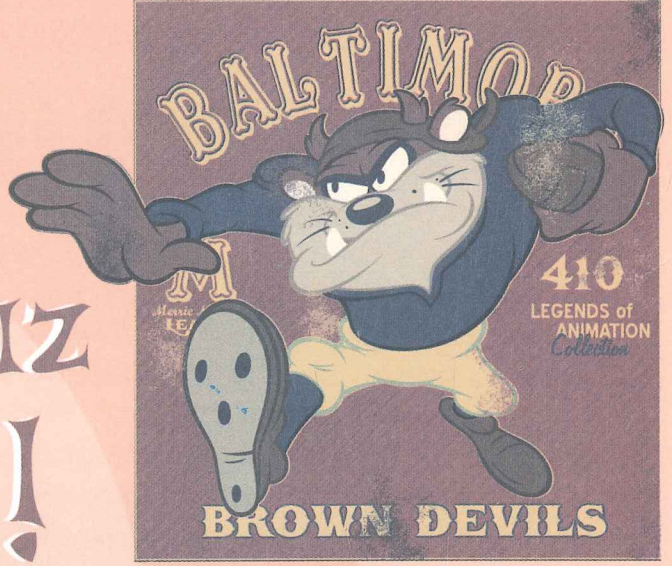
Şüphesiz çağımızın en çok tartışılan konularından birisi de Yahudilik ve Siyonizm'dir. Üzerinde en çok komplo teorileri üretilen konuların da başlarında yer almaktadır. Herhangi bir bilgisi olan veya olmayan herkesin bir fikri vardır mutlaka bu konuda. Ama maalesef en çok karıştırılan ve hakkımda en az bilgiye sahip olunan konulardan birisi de Yahudilik ve Siyonizm'dir. Bu gün çoğu kimse Yahudilik ve Siyonizm'in farkını tam olarak bilememektedir. İşte bu zihinlerdeki bulanıklığa son vermek ve sürekli konuştuğumuz ama hakkında teferruatlı bir bilgiye sahip olmadığımız Yahudilik ve Siyonizm'i daha iyi kavratmak için Genç Öncüler Kitaplığı'ndan yeni bir kitap daha çıktı; Yahudilik ve Siyonizm Tarihi. Ertuğrul Bayramoğlu'nun kaleme aldığı bu kitap yahudiliğin kökeninden başlayarak ele alınmış ve herkesin anlayacağı bir dilde yazılmış bir kitap. Bilgi sahibi olmadan fikir sahibi olmak istemeyen insanlar için bir boşluğu dolduracaktır. Bu kitabı okuduktan sonra kafamızda kalıplaşmış çoğu fikrin değişecektir. Olayların gerçek yüzünü görmek isteyenler için okunmaya değer bir kitap.

(Pinar Yayınları, 212-520 98 90.)

 genç öncüler kitaplığı

En Uysal Ganavarınız TAAAZ!

Ali Cingöz

Adı : TAZ
Türü : Tazmanya Şeytanı
Yaşadığı Yer : Avusturalya Tazmanya
Doğum Tarihi : 1954 (yaklaşık)
Doğum Yeri : Warner Bros. Stüdyoları
Hobileri : Yemek yemek, kendi ekseninde dönmek, atari oynamak, salıncakta sallanmak, erkek kardeşi Jack ile oynamak ve kız kardeşi Moli'yi kızdırmak, gazoz kapağı koleksiyonu yapmak
Fobileri : Yavru kediler
Yemek Listesi : Ahtopot, köpek balığı, timsah, aslan, kaplan, antilop, bilimüm kedi(yavrular hariç) ve köpek, ördek aklınıza gelen her şey ve en sonunda tavşan.

Niye mi en son tavşan kahramanımız ilk rolünü şu çok bilmiş ördek Daffy ile (ufak bir rol olsada) aldıktan sonra şöhrete Bugs Bunny ile oyandığı Devil May Hare isimli bölümde gösterdiği yüksek performansla kavuşuyor. Bu baş yapıtın konusu ise şöyle : Çok hamarat bir tavşan olan Bugs her günkü gibi evini temizlerken bir an evinin dışına çıkar ve birden üstünden son süratle bir kuş geçer. Kuşun niye bu kadar hızla uçtuğunu merak eden Bugs arkasını döndüğünde Aslan, deve kuşu, kutup ayısı, antilop, köpek, maymun v.s. orman hayvanlarının dehşetle kaçıştığını görünce ne olduğunu anlamak için birini durdurup soru sormaya çalışır. Ama nafiye hiç birisi durmaz. En son çare küreğini kullanarak bir kaplumbağayı durdurur. Ona: - Niye kaçyorsun? Diye sorduğunda Kaplumbağa: - Kaç, kaç

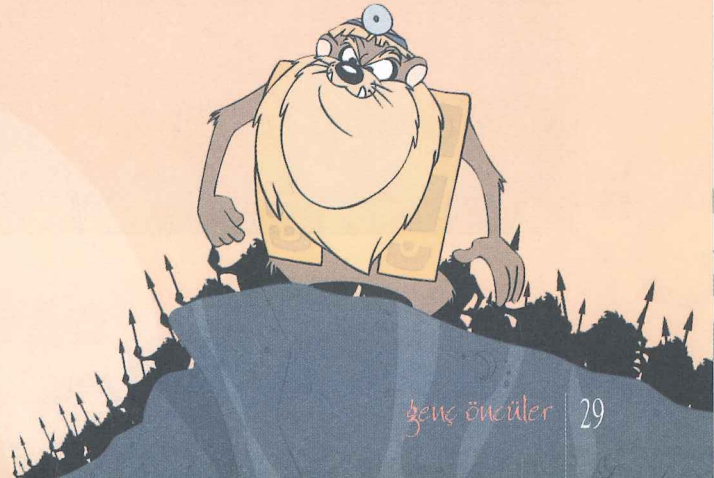
Tazmanya Şeytanı geliyor der. Ve son sürat oradan ayrılır. Tazmanya Şeytanının ne olduğunu bilmeyen Bugs yuvasına dönüp ansiklopediyi karıştırmaya başlar tam aradığı yeri bulduğu sırada uzaklardan tozu dumana katan bir cisim belirir. Evet kahramanımız gelmiştir. Etrafta yiyecek bir şey bulamayan Taz yuvanın içinden bir ses duyar ve aşağıya iner. Bu arada Bugs ansiklopediden Tazmanya Şeytanının neler yediğini

öğreniyordur. Listede : kaplan, aslan, fil, bufa-
lo, geyik, ördek vardır. Ama tavşan yoktur o
arada arkada beliren bir el tavşanı da listeye
ekler. Bugs arkasını döndüğünde garip sesler
çıkaran koca ağızlı bir yaratık görür. Karşısinda-
kinin tazmanya şeytanı olduğunu gören Bugs
hiç istifini bozmad ve canavarla oyun oynama-
ya başlar. Sonra her zamanki Bugs Bunny ma-
ceraları.... Kahramanımız Taz'ın beyaz perdeyle
tanışması böyle olmuştur. Sonramı kendi adını
taşıyan bir çizgi dizi. Peki kimler var bu dizide
kimler yok ki. Anne Tazmanya, baba Taz, kız
kardeş Moli, erkek kardeş Cheke , ve bütün
Avustralya hayvanları. Hangileri yok diye sor-
mayın çünkü bu keyifli dizide: Her şeyi bildiğini
sanıp Taz la dalga geçen adaya has Ringo' dan
(yabani bir köp ek türü), Avcı Timsahlara (ki
avları Taz) Organizatör Domuzdan, Taz'ın en
değerli gazoz kapağını başına takıp sürekli ka-
çan kivi kuşuna (Kivi adaya has nesli tükenmek
üzere olan sarı uçamayan bir kuş türü), Tazın
ara ara çalıştığı oteldeki temizlikçi koaladan,
kovboy kanguruya, Taz'ın plastik ördeğini to-
tem zannedip peşine takılan yam yam fareler-
den, masum coyoteye (çakal)

Tazın sevimli evcil kaplumbağasına kadar
her türlü ada sakini bulabilirsiniz. Ve tabi dizi-
nin en önemli karakterlerden dişçilikten, mucit-
liğe her konuda söyleyecekleri olan Platipus
kardeşler. Eee bu kadar orijinal karakter ve bir-
de Taz deymeyin izleyenlerin keyfine. Biraz da
gerçek tazdan bahsedelim . 1987 yılından beri
adı Sarcophilus laniarius olan tazmanya şey-
tanı Sarcophilus türünün tek üyesidir. En yeni
araştırmalar, şeytanın keseli gelincikle yakın
Tazmanya kaplanı ile ise uzaktan akraba oldu-
ğu yönünde bilgiler elde etmiştirTazmanya şey-
tanı (yada Tazmanya canavarı) adaya özgü çok
ça rastlanan bir hayvandır.Kürkü siyah , yüksek-
liği 25 cm'dir. Boyuna oranla çok büyük bir ka-
fası, güçlü çenesi ve korkuyucu dişleri vardır.İs-
mini çok hırçın ve ısrırgan ayrıca çok aç gözlü ol-

masından alır. Avrupalıların gelmesinden önce,
keseli hayvanları, yavru hayvanları avlar yada
keseli kurdun artıklarıyla beslenirdi. Bugün ağır-
lıklı olarak tavuk yada ev hayvanlarını yakalar
yada çöplerde yiyecek bir şeyler ararlar. Yiyeye-
cek ayrımı fazla yapmazlar. Akrep bile yedikle-
rinde en fazla hıçkırık tutar. En son olarak ta bir
efsane ile .bitirelim: Avrupalı bir aile Avustral-
ya'ya tatile gider. Orda çocuklarının ısrarına da-
yanamayarak, yolda buldukları köpek benzeri
gayet munis görünümlü bir hayvanı yanlarına
alıp öyle dönerler. Dönüşte bu buldukları ma-
sum hayvan evin kedisini mideye indirir. Sonra
anlamışlar ki bu hayvan Tazmanya Şeytanı .
Bu hayvan günde kendi ağırlığının yarısı kadar
et yiyebilen bi çeşit kemirgen ve leş yiyiciymiş.

Kartallar Gibi Çanakkale'den Trabzon'a

Yaz mevsimine girerken zamanın iyi değerlendirilmesini, verimli ve bereketli geçirilmesini söylemiştik. Pekiyi bunu nasıl yapacaktık acaba? Sıcaklarla başlayan rahvet sürekli ertelenen programlarla birleşince koskoca yaz mevsimi su gibi kayıp giderken elimizden çoğu zaman.

"Kartallar önce ücra kayalıklarda uçarmış."

Geleceğin mimarı olacak Genç Öncüler'de düşünce ve kültür iklimlerinde kanat çırpma için bir dizi etkinlikle kendi dünyalarına çekildiler. Tarihin ibretlik mirasını sahiplendiler ziyaret ettikleri tarihi mekanlarda, kitapların tozlu sayfalarına tıpkı yavru kartallar gibi daldılar. Yalçın kayalıklara çıkar gibi yürüdükleri yolları, kitapların sayfalarını arşınladılar.

İlk durağımız Çanakkale'nin şirin kasabası Lapseki'ydi. Boğaz'ın durmak bilmeyen akıntısı, dinmek bilmeyen rüzgarısaçlarını tararken Lapseki'nin kısa, keyifli ve verimli ev sahipliğini yaptı bizlere.

Kitaplarla buluştuk Lapseki'de. Bütün kitapların yalnız bir kitabın daha iyi anlaşılması için okunduğunu bilerek. Kitaplar içinde gizli hazineler barındıran mağaralara benziyor. Kendilerini ziyaret eden talihli misafirle-

rine mihmandarlık (evsahipliği) yapıyorlar. En ziyadesiyle ağırlıyorlar. Farklı coğrafyalara, tarihlere, düşüncelere, insanlara yani dünyalara geçiyorsunuz içinden kitapların. Çok gezen mi çok okuyan mı? Demişler ama ya biz n'olacağız, her ikisini de yaptık.

Lapseki Çanakale Boğazi'nı Gelibolu ile tutan kapılardan biri. Şehrin gürültüsünden uzak kendi dünyanıza çekileceğiniz bir mekan. Güzel, doyumsuz bir yolculuğa çıkmıştık bir kere. İkinci uğrağımız Karadeniz'in incisi Trabzon'a oldu. Hrçın dalgaların karayla buluştuğu yerde dalgalar durulmuyor yeşilin türlü renkleri gökyüzüne ilerlerken insanların ka-

rakterine yansıyor. Ani parlamalar, kızmalar, durulmalar... Trabzon'un en güzel taraflarından biri de yaz sıcaklarında başından eksik etmediği buluttan şemsiyesi.

Trabzon'da önce geziyoruz. Sümele manastırı kayalıklararasından selam veriyor. İnançları uğruna insanların neler çektiğini gördükçe güvenimiz tazeleniyor. Yorgun argın dönüyoruz yataklarımıza. Kısa bir istihattan sonra nedense birileri sürekli çoraptan, çaputtan yaptıkları topla futbol oynuyor. Masa tenisi, jenga, tabu derken insan arınıyor dertlerinden. Farklı bir çok insanla paylaştığımız işlerle daha iyi tanışıyoruz. Güneş batarken

Kur'an okuyoruz içimize ayrı bir huzur doluyor. Şimdi aynı huzuru tekrar yaşıyorum inanmazsınız.

Yaz sıcaklarından kurtulmanın en iyi yolu tebdil-i mekan yapmak yani, mekan değiştirmek. Hele aynı düşünceleri paylaştığınızı hissettiğiniz insanlarla beraberseniz ne yapsanız yarıyor zaten. Kah konuşarak kah Çanakale'yi, Sümela'yı ziyaret ederek kah okuyarak hepsi aynı kapiya çıkıyor... İnsan biraz da şimdi anlıyor oraların kıymetini. Bizimle birlikte olanlar anlarlar ne demek istediğimi anlamayan da çevresine baksın, dost dost diye...

Bindiğiniz arabanın şoförü yoksa!

Alfred Hitchcock'un meşhur korku filmlerini bile çok gerilerde bırakacak kadar tüyler ürpertici olay Kayseri'nin Bünyan ilçesinde yaşanır. Gece bindiğiniz otomobilde direksiyonda kimse yoksa ne yapardınız?

Kendisi Bünyanlı olmayan, politikayla uğraşmış ve işadami, 22 Şubat 2001 tarihinde Bünyan sınırında, Kayseri Malatya karayolu üzerinde, bir benzin istasyonuna girer. Lokantaya oturur ve orada kalabalık toplulukla birlikte bir ufak raki içer.

Yürüyüş mesafesindeki Bünyan'a gitmek için lokantadan çıkar. Ancak dışarısi hem zifiri karanlık hem de korkunç bir kar-tipi fırtınası başlamıştır. Benzin istasyonuna yaklaşık 300 metre mesafedeki Bünyan'a dönüş yolu kenarına varır. Oradan geçen bir arabaya binip Bünyan'a ulaşma derdindedir.

Fırtına daha da şiddetlenir. Adam birkaç adım ötesini bile görememektedir. Gelip-geçen bir araba da yoktur. Nihayet karanlıklar içerisinde, hayalet gibi yavaş yavaş yaklaşan bir arabanın iki farını fark eder. Arabanın, tam önünde yavaşlamasıyla birlikte hemen arka kapıyı açar ve arabaya biner. Kapıyı kapatır, araba yeniden hareket eder. İçeridekilere merhaba demek ister. Ama o da ne?

Arabada kimse olmadığı gibi, direksiyonda da kimse yok. Birden paniğe kapılır. Korkuyla, hemen arabadan atlayıp, oradan koşarak uzaklaşmak ister; ama hem araba hızlanmış, hem de korku ile dizleri bağlanmış, hareket edemez hale gelmiştir. Araba keskin bir viraja doğru yaklaşır. Adam dua etmeye başlar.

Tüm günahları için tövbe eder. Arabayı durdurması için Allah'a yalvarır. Tam bu esnada, pencereden bir el uzanır ve direksiyonu kıvrarak, sert virajdan arabanın doğru yola dönmesini sağlar. Her tehlikeli dönemece yaklaştıkça, Allah'a yalvarış ve yakarışı artar ve her seferinde de bir el dışarıdan uzanıp direksiyonu çevirir.

Sonunda kendisini biraz toparlar, ayaklarını kimıldatır. "Ya Allah koru beni..." deyip, kapıyı açmasıyla birlikte, kendisini arabadan dışarı fırlatır. Birkaç takla attıktan sonra, şarampolde kendisine gelir.

Defalarca üç İhlas, bir Fatıha okuyarak, Bünyan'a yürüyerek ulaşır ve bir kahvehaneye girer. Üstü başı ıslak ve şök haldedir. Kendisini tanıyanlar hemence sobanın başına alırlar. Eline bir çay verirler. Bir müddet

sonra kendisine gelip sesi titreyerek, başına gelen doğa üstü ve korkunç olayı anlatır. Olayı dinleyenler inanmak istemeseler de anlatan kişinin akli başında ve toplumsal sorumluluk taşıyan bir pozisyonda olduğunu bildiklerinden, herkeste derin bir sessizlik oluşur.

Yaklaşık yarım saat sonra aynı kahvehaneye Koyunabdal köyünden iki kişi girer. Bir masaya oturur ve iki bardak çay söylerler. Bu arada, gelenlerden birisi, diğerine şunları söyler:

- Ahmet baksana, şu sobanın başında oturan adam, bizim araba yolda kalınca, biz arabayı iterken, arabaya binip-inen kişi değil mi? (alıntıdır)

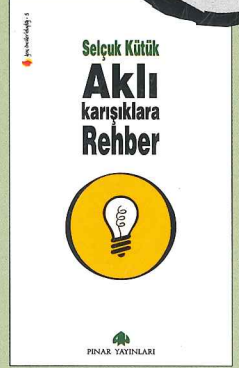
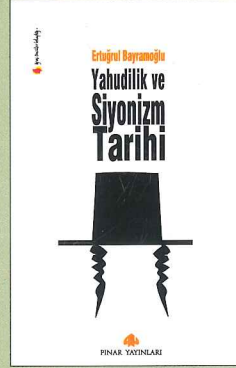
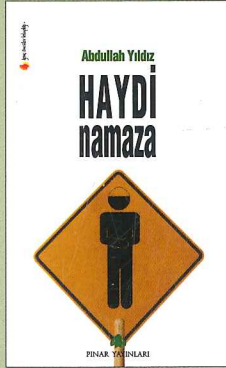
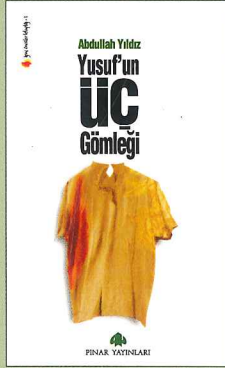
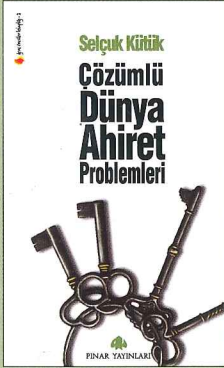

“Asım’ın Nesli”ne

Bu seri, ülkemiz gençliğine karşı yürütülen duyarsızlaştırma, hafızasızlaştırma, kimlik ve aidiyetsizleştirme bir başka deyişle “hiç”leştirme faaliyetlerine duyarsız kalmamak ve gençlerimizin başta dînî bilinç olmak üzere, siyasal, tarihî/coğrafi, kültürel/estetik bilinçlerine kadar tüm alanları kapsayacak, onları Vahy’in gözüyle bakan, İbrahimî duruş sahibi, kültürel, siyasal, ekonomik, tarihi vs. sahaları kuşatıcı temel bakışı yerleşmiş, rahmetli Mehmet Akif’in “Asım’ın Nesli“, Necip Fazıl’ın “Büyük Doğu Nesli“, Seyyid Kutub’un “Öncü Kur’an Nesli“ olarak isimlendirdiği, küresel kaskacı yaracak Öncü ve Önder Gençler olarak yetişmelerinin ilk basamaklarını oluşturacak giriş metinleri olarak tasarlanmıştır.

Genç öncüler kitaplığı

Duyarsız kalmayın!

Yakında...
Tarih Bilinci/Abdullah Yıldız
Ortadoğu Tarihi/Tevfik Emin
Avrupa Tarihi/Mesut Kardeşhan
Genç Öncünün El Kitabı/Ömer M. Yaman
İslam Kardeşliği/Zafer Özdemir

Not: Toplu İsteklerde özel indirim uygulanır

PINAR YAYINLARI

Geleneğin İhyasından Geleceğin İnşasına
Büyükdere Paşa Cad. No:22/16 Vezneciler İstanbul
tel : (212) 520 98 90 - 527 06 77